

ROSTUL VIETII

PETRU LOGA

Kiadó (Editura):
Diriczi Tibor
2685 Nógrádsáp Május 1 út. 35
Hungary

Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și
hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său,
pentru ca El să fie Cel Întâi-Născut dintre mai mulți frați.
(Romani 8:29)

Voi fiți desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este
desăvârșit. (Matei 5:48)

Alba Iulia 2024
ISBN 978-615-82447-8-7

Cuprins

1. Introducere	pag. 2
2. Rostul vieții	pag. 4
3. Induși în eroare	pag. 6
4. Împărăția lui Dumnezeu	pag. 9
5. Refacerea chipului Său în om	pag. 13
6. Lucrarea de desăvârșire a caracterului omului	pag. 16
7. Etapa premergătoare noului început	pag. 18
8. Frumusețea caracterului divin	pag. 21
9. Trebuie să trăim după exemplul Modelului nostru	pag. 24
10. Renunțarea la sinele nostru	pag. 26
11. Smerenia	pag. 28
12. S-a oferit ca rob	pag. 30
13. Evlavia	pag. 32
14. Școala Lui Hristos	pag. 36
15. Întrebări de cercetare personală	pag. 40

Introducere

Venim pe lume, ne pregătim pentru viață, muncim, avem copii, nepoți, ne bucurăm de viață mai mult sau mai puțin, dar în final, totul se sfârșește la mormânt.

Mulți oameni percep “rostul vieții” ca fiind trăirea prezentului, urmărind un nivel de viață cât mai bun. O privire mai profundă asupra mentalității predominante la nivel global arată că omul se concentrează pe experiențele imediate, lăsând în umbră gândurile despre ceea ce s-ar putea afla dincolo de moarte.

Dacă ne oprim să medităm cu adevărat, constatăm că sunt rare momentele în care ne punem întrebări esențiale despre sensul acestei existențe efemere. De ce îmbătrânim? De ce ne îmbolnăvim și murim? Suntem doar consumatori ai timpului?

Multe întrebări se învârt în jurul sensului existenței noastre: Ce rost are să ne naștem, să trăim 70-80 de ani, doar pentru ca totul să se termine la mormânt? Care este scopul acestei scurte vieți trăite pe pământ? Ce sens are să ne bucurăm de viață, dacă, în cele din urmă, vom muri și vom fi uitați? Care este originea morții și cine a stabilit aceste reguli ale vieții?

Ce scop a avut Dumnezeu când a creat omul? Oare intenția a fost ca omul să existe pentru o perioadă limitată, apoi să moară și să fie uitat? Ce se întâmplă cu sufletul omului după moarte? Este moartea un pas către o altă formă de existență, o tranziție spre altceva?

Dacă există viața veșnică, de ce trebuie să experimentăm moartea pentru a ajunge la acea nouă viață? A creat Dumnezeu acest ciclu fără sens?

Ne întrebăm, de asemenea, cine este acest Dumnezeu care se spune că ne-a creat. Ce putem afla despre El și despre natura Sa? Unde locuiește El? Este acest ținut ceresc lipsit de hoți și mincinoși, unde toți locuitorii sunt de o moralitate desăvârșită, sau seamănă cu lumea noastră? De ce există această discrepanță între o lume de o puritate morală absolută și una în care orice om a mințit cel puțin o dată?

Putem observa că din copilărie, ni se insuflă ideea că pentru a ne atinge obiectivele, este acceptabil să folosim orice mijloace, pe principiul că “scopul justifică mijloacele.”

De mici începem cu minciuna, cu copiatul la școală și evoluăm către tactici mai sofisticate în viața adultă, cum ar fi vicleșugul, hoția, mita, mânia și alte comportamente asemănătoare.

Putem afirma fără să greșim că nu este om care să nu se fi folosit de minciună cel puțin o dată. Minciuna este un instrument folosit în mod obișnuit într-o multitudine de situații: întârzieri la muncă, întoarceri târzii acasă, la angajare sau în comerț. Renunțarea la minciună implică adesea complicarea vieții.

Pentru a menține un standard de viață decent, mulți cedează ofertelor celui necurat. Acesta ne ispitește cu lucruri mult dorite dar inaccesibile și, pentru a le obține, ne cere la schimb să facem compromisuri morale, să ne lăsăm conduși de neadevăr, hoție, corupție și viclenie.

Observăm că, atunci când suntem întrebați despre ce urmează după această viață și dacă trebuie să desfășurăm anumite acțiuni pentru a trăi în prezența lui Dumnezeu, majoritatea oamenilor se află în stare de ignoranță.

Cei mai mulți nu au un răspuns clar sau nu se gândesc la viața de după moarte, trăind doar în preocupările imediate ale vieții de zi cu zi, fără să cerceteze dacă Dumnezeu are un scop mai înalt pentru noi și dacă sunt cerințe pentru a ajunge în prezența Lui.

Mulți alții doresc să ajungă în Împărăția lui Dumnezeu, dar valorile spirituale ale acestora sunt ignorate sau sunt percepute ca incompatibile cu modul lor de viață.

Rareori cineva se oprește să se întrebe care este adevăratul rost al acestei vieți efemere. Totuși se impune ca fiecare dintre noi să căutăm răspunsuri la aceste întrebări existențiale, pentru a înțelege adevăratul scop al vieții. Se pare că foarte puțini conștientizează că pentru a ajunge în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să cunoaștem și să acceptăm scopul lui Dumnezeu cu privire la noi.

Credem că, în această viață scurtă pe care o trăim, este vital ca fiecare dintre noi să înțeleagă în profunzime scopul lui Dumnezeu pentru umanitate și să cunoască planul pe care El l-a avut în minte când a creat omul. Este important să ne întrebăm dacă, conform acestui plan divin, există un standard specific pe care trebuie să îl atingem.

Mai mult, ne putem întreba dacă Dumnezeu a stabilit un criteriu de selecție pentru admiterea în viața eternă și, dacă da, cum îl putem descoperi. Ar putea exista un ghid sau un manual de pregătire care să ne ajute în acest proces? De asemenea, este vital să înțelegem care este rolul nostru activ în îndeplinirea acestui standard.

Este necesar să înțelegem că Dumnezeu a creat omul cu intenția ca acesta să trăiască etern în comuniune cu El. În acest context, El ne formează și ne ghidează pentru a atinge scopul divin pentru care am fost creați.

Acest demers divin urmărește transformarea noastră în ființe ce oglindesc calitățile locuitorilor acestui ținut ceresc. Prin urmare, scopul este să devenim, din punct de vedere spiritual, cetățeni cu drepturi depline ai acestui teritoriu, având calități morale și spirituale similare cu ale lor.

În paginile care urmează, ne propunem să îți oferim câteva răspunsuri la numeroasele întrebări existențiale pe care le poți avea. Sperăm ca aceste răspunsuri să te inspire și să trezească în tine curiozitatea de a înțelege care este rostul acestei vieți.

Vom explora în detaliu planul lui Dumnezeu, despre care, dacă suntem sinceri, trebuie să recunoaștem că majoritatea dintre noi știm foarte puține lucruri.

Pentru a fundamenta cercetarea noastră, ne vom baza exclusiv pe texte din Sfânta Scriptură, pe care o considerăm un manual esențial de pregătire și o sursă de reală încredere.

Rostul vieții

La o cercetare mai atentă Sfânta Scriptură ne dezvăluie planul divin care a prevăzut crearea unei ființe superioare îngerilor, care să fie făcută după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Acest lucru este afirmat în Geneza 1:26-27, unde Dumnezeu declară: “Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră.” Această idee este întărită în Romani 8:28-29, care sugerează că Dumnezeu a hotărât înainte de creație ca oamenii să aibă natura Sa.

Conform Sfintei Scripturi, scopul pentru care omul a fost creat a fost acela de a trăi etern, în puritate și într-o comuniune profundă cu Dumnezeu. Această comuniune este menită să ofere omului fericire, pace interioară, bucurie și starea de odihnă în care se află Dumnezeu.

Conform relatării biblice din Geneza 3:10, căderea omului din Rai a marcat pierderea stării sale inițiale de puritate și de armonie desăvârșită cu Dumnezeu. Aceasta a condus la experiența unui sentiment profund de lipsă și neîmplinire.

Episodul din grădina Edenului descrie cum Adam, după căderea sa prin neascultare, își exprimă frica și dorința de a se ascunde: “Ți-am auzit glasul în grădină și mi-a fost frică, pentru că eram gol și m-am ascuns.” Acest moment semnificativ evidențiază apariția temerilor și sentimentul de vulnerabilitate, marcând opusul stării de pace interioară și odihnă sufletească pe care omul o avea înainte.

De la momentul căderii din Rai, omul este angajat într-o căutare continuă pentru a regăsi fericirea și odihna sufletească pentru care a fost inițial creat. El încearcă să reîntâlnească starea de fericire prin diverse mijloace și în diferite locuri. Cu toate acestea, adesea se confruntă cu eșecuri, reușind doar să guste fragmente temporare ale fericirii și bucuriei pe care le caută.

În viața noastră cotidiană, este ușor de observat prin urările des auzite că aspirația fundamentală a omului este să atingă fericirea. Mulți așteaptă cu nerăbdare sărbătorile, cum ar fi Paștele și Crăciunul, deoarece ele aduc un strop de fericire. Ne adresăm unii altora urări precum “Sărbători fericite!” și “La mulți ani fericți!”.

Cu toate acestea, lucrurile trecătoare ale lumii materiale nu pot să ofere fericirea provenită dintr-o stare profundă de odihnă sufletească. Odihna sufletului este esențială pentru atingerea stării de bine și satisfacție, așa cum a fost intenționată în creația inițială a omului.

În mod similar cum o mașină ajunge la performanța maximă atunci când este utilizată conform scopului pentru care a fost proiectată, omul, de asemenea, atinge o stare de satisfacție și împlinire completă când își atinge scopul pentru care a fost creat.

Așa cum trupul este pe deplin satisfăcut când este bine hrănit, curat și odihnit, tot la fel, sufletul omului are propriile sale necesități care, odată îndeplinite,

aduc împlinire și satisfacție completă.

Sufletul omului ajunge la împlinire când odihna, pacea și bucuria devin stări normale și constante, care pot fi realizate prin adoptarea și cultivarea valorilor prezentate în Împărăția lui Dumnezeu, precum puritatea, dreptatea, îndelunga răbdare, dragostea, bunătatea, mila și blândețea.

La căderea lui Adam, omul a suferit o despărțire spirituală în raport cu Dumnezeu, pierzând astfel accesul la sursele de împlinire completă. Această ruptură spirituală a însemnat o separare de valorile și principiile stabilite în Împărăția cerească.

În acest context, nevoia umană de împlinire a fost exploataată de Satan, care a înșelat omul introducând alternative la valorile divine, atrăgând omenirea cu promisiuni și plăceri efemere. Acestea, deși atrăgătoare, sunt incapabile să ofere starea de împlinire și satisfacție autentică pentru care omul a fost creat.

Astfel, omul se află într-o căutare neîncetată și nesatisfăcătoare, urmărind aceste alternative ale lui Satan, în felul acesta îndepărtându-se tot mai mult de calea și scopul inițial stabilit de Dumnezeu.

În căutarea sa, se orientează către lucruri oferite de lumea materială, precum banii, faima sau “plăcerile de o clipă ale păcatului,” și altele asemenea lor, dar nu găsește nici fericirea, nici odihna în acestea.

Această situație poate fi asemănată cu o mașină care nu funcționează optim când este folosită în scopuri diferite de cele pentru care a fost creată, sau cu un corp uman care, atunci când este bolnav, obosit, înfometat sau însetat, nu mai poate atinge starea de bine.

Odată cu căderea în păcat, umanitatea a pierdut elementele necesare pentru împlinirea sufletească, evidențiind astfel nevoia de reconectare cu valorile divine pentru a redobândi această stare de împlinire. De aceea este atât de important să revenim la valorile originare ale Împărăției lui Dumnezeu și să respingem tentațiile și iluziile promovate de Satan, pentru a redobândi starea de împlinire spirituală.

Odată cu căderea în păcat, umanitatea a pierdut elementele necesare pentru împlinirea sufletească.

Pentru a găsi odihna și împlinirea spirituală, este esențial să ne îndreptăm căutările către Creatorul nostru, deoarece El deține cheia către pacea interioară, fericire și bucurie. Acest lucru este descris în Scriptură, în Luca 19:42, unde se afirmă: “Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi.”

O relație autentică cu Dumnezeu este calea unică spre atingerea odihnei sufletului. Acest adevăr este susținut de cuvintele din Evanghelia după Matei 11:28, unde Domnul Isus spune: “Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă.” și în Ioan 14:27, unde afirmă: “Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se însălmânte.”

Acest obiectiv este ilustrat în mod special în Epistola către Evrei 4:10, care afirmă că Dumnezeu dorește ca omul să experimenteze aceeași odihnă sufletească pe care El Însuși o are. Textul spune: “Cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale. Să ne grăbim deci să intrăm în odihna aceasta.”

Este fundamental să înțelegem că fericirea autentică și profundă nu poate fi realizată în absența unei stări de liniște și pace interioară. Așa cum necesitatea odihnei fizice pentru trup evidențiază nevoia corpului nostru de repaus pentru revitalizare și satisfacție, tot așa sufletul nostru necesită odihnă pentru a atinge fericirea. Sursa fericirii nu stă în “plăcerile de o clipă” ci în starea de pace și odihnă sufletească, care se manifestă printr-o bucurie permanentă.

Aceasta implică o relație strânsă și personală cu Creatorul, în care omul descoperă adevăratul sens al existenței și o fericire profundă, independentă de circumstanțele vieții pământești. Aceasta include pacea interioară, armonia și odihna sufletului, care sunt accesibile numai atunci când omul trăiește în acord cu valorile și scopurile inițiale stabilite de Dumnezeu.

Dumnezeu inițiază și Își dorește să colaboreze cu omul care conștientizează că soluția se află numai la Creator. În acest proces, El intervine pentru a readuce omul la starea sa originală de armonie și împlinire. Prin intervenția divină, omul nu este doar restabilit, dar intră și într-un proces de transformare, pentru a ajunge la nivelul de dezvoltare spirituală similar cu cel al locuitorilor Împărăției cerești. Aceasta nu numai că îi oferă o stare completă de împlinire, odihnă și bucurie, dar îi conferă și privilegiul de a locui pentru eternitate în Împărăția lui Dumnezeu.

Este evident că, fără această odihnă sufletească completă, nu am putea trăi în armonie perfectă eternă. Tristețea, teama, frica sau deznădejdea ar perturba această odihnă. Raiul promis de Dumnezeu oferă în primul rând odihnă sufletului, un loc unde lacrimile și suferința nu vor mai fi, așa cum spune Apocalipsa 21:4, “El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țiipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.” Acest lucru este redat și în Psalmul 23:2, “El mă duce la ape de odihnă.”

Induși în eroare

Satan a depus eforturi considerabile pentru a induce în eroare omenirea, promovând ideea că viața se rezumă doar la ceea ce poate fi realizat în această scurtă viață pe Pământ. Astfel, a reușit să devieze atenția omului însetat după fericire, pentru care a fost creat, către satisfacții materiale și trecătoare. Deși aceste plăceri par să ofere fericire, ele sunt departe de a fi adevărata sursă a acesteia.

În această continuă forfotă pentru supraviețuire, am pierdut din vedere să medităm cu adevărat la semnificația profundă a odihnei, care ar trebui să cuprindă

nu doar odihna trupului, ci și pe cea a sufletului.

De exemplu, așteptăm cu nerăbdare zilele de concediu sau weekend-urile pentru a ne odihni, iar serile sunt momente așteptate pentru relaxare și recuperare fizică, dar nu manifestăm un interes similar pentru atingerea odihnei sufletești.

În consecință, conceptul de odihnă spirituală a fost delegat în mare parte sferei religioase și gestionat de reprezentanții acesteia. Prin urmare, odihna sufletească pare inaccesibilă în această viață, fiind amânată pentru “lumea viitoare,” ceea ce explică de ce utilizăm expresia “Odihnească-se în pace” ca salut de adio pentru cei plecați din această lume.

Relația cu Dumnezeu, care ar trebui să ne conducă la odihna sufletului, a ajuns să se reducă la câteva ritualuri exterioare. Astfel, se ignoră importanța unei implicări personale și active alături de Dumnezeu în procesul de transformare interioară a caracterului nostru.

Aceasta duce la presupunerea că Dumnezeu va schimba natura noastră păcătoasă printr-o metodă misterioasă, pe care o va aplica după moartea fizică a individului. Acest concept complet fals a fost adoptat de majoritatea oamenilor, care au impus astfel și celorlalți pașii considerați necesari pentru a atinge odihna eternă.

Astfel mulți dintre noi, nu prin alegere proprie, ci datorită locului în care ne-am născut, am fost introduși într-o anumită confesiune religioasă. De exemplu, ne-am regăsit catolici dacă ne-am născut în Italia sau ortodocși în România.

Am fost echipați, fără să ne dăm seama, cu ochelari colorați de doctrina specifică confesiunii religioase în care ne-am născut. Acești ochelari ne modelează modul în care vedem și înțelegem lumea, conducându-ne adesea să acceptăm normele și credințele predominante drept un adevăr absolut, fără a le supune unei analize concrete, sub presupunerea că “mulțimea stabilește regulile.”

Aceste încredințări răspândite, care nu se bazează pe Sfânta Scriptură, ne induc ideea că în timpul pe care omul îl petrece pe pământ, Dumnezeu nu este preocupat sau nu poate să restaureze și să transforme ființa creată de El la nivelul cerut de Împărăția Sa veșnică. În acest context, s-a format convingerea că, Dumnezeu rămâne o Entitate îndepărtată, fără o implicare profundă în viața de zi cu zi a credinciosului.

Astfel, am fost învățați că găsirea odihnei și accesul în Împărăția Veșnică nu este și rezultatul eforturilor personale de a ne transforma caracterul în colaborare cu Dumnezeu, ci se bazează exclusiv pe mila divină, care ne oferă la final odihna veșnică prin iertarea păcatelor.

Totuși, această perspectivă contrazice învățăturile profunde ale Scripturilor, care subliniază importanța vitală a transformării caracterului uman. Aceasta este esențială pentru a atinge statura pentru care am fost creați și pentru a obține de pe acum pacea și odihna, care este absolut necesară pentru conviețuirea în eternitate.

Devine evident că o persoană care acceptă o învățătură ce justifică trăirea după

valorile lumii, va rămâne ancorată într-o doctrină superficială a iertării păcatelor. Aceasta presupune că transformarea caracterului este un proces enigmatic, pe care Dumnezeu îl va îndeplini fie la momentul morții fie în timpul învierii finale.

Datorită lipsei de cunoaștere sau de înțelegere, observăm astăzi multe persoane influențate de diverse teorii care pretind să ofere explicații despre cum se poate atinge odihna în Raiul lui Dumnezeu. Aceste teorii variate pot duce la confuzie și la o înțelegere incompletă sau eronată a naturii mântuirii și a rolului transformării personale în acest proces.

Un exemplu relevant este teoria purgatoriului, caracteristică celor născuți în catolicism. Conform acestei teorii, purgatoriul este perceput ca un spațiu de curățare pentru păcatele comise în timpul vieții, un loc temporar unde sufletele decedate sunt purificate înainte de a intra în odihna veșnică.

Acest proces este esențial pentru ca sufletele să se elibereze de greșelile lor și să se pregătească pentru viața eternă. În concepția acestora, purgatoriul este văzut ca un loc intermediar de pedeapsă, un spațiu de tranziție între viața pământească și viața veșnică.

*Purgatoriul este văzut
ca un loc intermediar de
pedeapsă, un spațiu de
tranziție.*

În tradiția catolică, atât pedeapsa cât și timpul petrecut în purgatoriu pot fi reduse prin obținerea de indulgențe, cumpărate de la preoți. Credincioșii pot obține indulgențe nu doar pentru ei înșiși, ci și pentru sufletele persoanelor dragi decedate, despre care se presupune că se află în purgatoriu, contribuind astfel la scurtarea perioadei lor de purificare.

În multe alte tradiții, se crede că credincioșii pot câștiga favoarea divină prin acte de generozitate sau pot plăti pentru iertarea păcatelor lor și pot astfel obține odihna veșnică.

Mulțimi de oameni au o înțelegere greșită conform căreia, admirându-L pe Dumnezeu pentru ceea ce a făcut pentru noi, mărturisindu-și păcatele, cheltuind pentru iertarea acestora, rugându-se pentru odihna celor decedați sau crezând în jertfa de pe cruce (unde Fiul Său a plătit pentru ei), vor obține accesul în Rai și odihna eternă mult dorită, pe care o regăsim în salutul de adio de la ceremoniile de înmormântare.

Se poate observa ușor că lipsa de cunoștință a Scripturilor este unul dintre lucrurile care îl țin pe om în această ignoranță. Acest aspect este clarificat în Matei 22:29, unde este scris: “Vă răătăciți, pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.”

Împărăția lui Dumnezeu

Paradisul etern în care locuiește Dumnezeu este descris de Sfânta Scriptură ca fiind de o frumusețe impresionantă care întrece orice închipuire pământească. Această împărăție este un loc de perfecțiune absolută, care depășește cu mult tot ce există în lumea materială.

Imaginile din Scriptură, în special cele din cartea Apocalipsei, dezvăluie existența unui ținut ceresc de o frumusețe neobișnuită. Acesta este descris ca având străzi pavate cu aur, ziduri ornamentate cu pietre prețioase și porți făurite din mărgăritare.

Apocalipsa 21:18 spune că “Cetatea era din aur curat, ca sticla curată. Temeliile zidului cetății erau împodobite cu pietre scumpe. Cele douăsprezece porți erau douăsprezece mărgăritare.”

Aceste descrieri sunt menite să arate o lume a perfecțiunii și frumuseții de neegalat, unde splendoarea și gloria divină sunt manifestate în fiecare aspect al existenței.

Însă Împărăția lui Dumnezeu nu este doar un loc fizic de frumusețe neasemuită, ci și o împărăție profund spirituală. Acest lucru poate fi văzut prin legile divine, și prin dreptatea și pacea ce predomină în această lume. Astfel, Împărăția lui Dumnezeu reprezintă un amestec armonios de frumusețe fizică și o lume spirituală, unde legile cerești guvernează într-un cadru de pace și justiție absolută.

Puritatea din Împărăție

Distinctiv pentru Împărăția lui Dumnezeu este armonia și ordinea morală care o definește. Acest teritoriu este un loc în care puritatea spirituală este absolută, unde păcatul și răul nu au loc. Cetățenii ei au toate acțiunile, gândurile sau intențiile racordate la voința lui Dumnezeu. În această Împărăție, manifestările păcatului - precum minciuna, viclenia, mita, și altele - sunt complet absente, oglindind o stare de sfințenie și integritate morală de neclintit.

Cetățenii Împărăției lui Dumnezeu manifestă o aversiune categorică față de nelegiuire, respingând orice formă de minciună și evitând orice ocazie de păcat. Ei condamnă în mod explicit practica corupției și a mitei, aliniindu-se la principiul biblic că “Cel ce urăște mita va trăi.” (Proverbe 15:27). Scriptura subliniază clar deteriorarea morală pe care o induce mita, afirmând că “Mita strică inima.” (Eclesiastul 7:7).

Ei nu practică munca la negru și evaziunea fiscală, respectând obligațiile care le revin. Ei nu poftesc nimic ce nu le aparține, conform principiului biblic “Dați Cezarului ce este al Cezarului” (Matei 22:21), care subliniază importanța respectării legilor fiscale.

Această comunitate spirituală își fundamentează valorile pe integritate, transparență și dreptate, reflectând învățăturile divine în toate aspectele vieții.

În această țară eternă, instituții precum judecătoria, închisori, poliție, jandarmerie sau armată sunt absente, deoarece nu sunt necesare. Aici nu se întâlnesc

încălcători ai legii divine, precum hoți, mincinoși, tâlhari, evazionști... În contrast cu lumea materială, unde tentațiile și influențele negative fac parte din experiența umană, Împărăția lui Dumnezeu este un loc unde aceste provocări nu există.

Pacea din Împărăție

Una dintre comorile Împărăției lui Dumnezeu este pacea și odihna sufletului ce caracterizează acest teritoriu. Definiția păcii, așa cum este ea descrisă în dicționar, evidențiază lipsa completă a neliniștilor, conflictelor sau dușmăniilor. Este asociată cu armonia, reconcilierea și înțelegerea reciprocă. De asemenea, pacea se referă la o stare interioară de calm, de liniște a sufletului, oferind o stare de tihnă și echilibru.

În această Împărăție, orice formă de conflict, indiferent de amploarea sa, este inexistentă. Acest lucru garantează că toți cetățenii Împărăției, de la cei mai mari până la cei mai mici, se bucură de o pace și odihnă perfectă, unde mânia, împotrivirea, dezacordurile, luptele pentru putere și violența sunt complet eliminate. Este un loc unde, între locuitorii săi, armonia și coexistența pașnică sunt regula, fără a exista motive de discordie sau dispută.

Pacea din Împărăția Eternă nu se limitează doar la relațiile dintre locuitorii săi, ci cuprinde și pacea interioară a inimii. Aceasta se manifestă printr-o stare de echilibru sufletească, unde sentimentele de neliniște, condamnare, mustrare de conștiință, regret sau suferință sufletească sunt absente.

Odihna sufletească și pacea interioară sunt rezultatele directe ale viețuirii într-un mediu în care păcatul nu are loc. Isaia 32:17 ne spune: “Lucrarea neprihănirii va fi pacea, iar roada neprihănirii: odihna și liniștea pe vecie. Poporul meu va locui în locuința păcii, în case sigure și în adăposturi liniștite.” Acest pasaj subliniază legătura directă între viața trăită în puritate și starea de odihnă a sufletului.

Perfecțiunea Împărăției

Perfecțiunea este pilonul central care definește Împărăția lui Dumnezeu, ea regăsindu-se în toate aspectele acesteia. Cetățenii acestui ținut se disting prin integritatea și desăvârșirea caracterului lor, subliniind astfel standardul de perfecțiune. Aceasta normă se aplică nu numai la comportamentul cetățenilor ci este extinsă la căile Sale și la Legea Sa care guvernează acest ținut, asigurând ordinea pentru eternitate.

Acest concept este consolidat de învățăturile biblice din versetul din Matei 5:48, care ne arată perfecțiunea lui Dumnezeu: “Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.” De asemenea, Psalmul 19:7 afirmă: “Legea Domnului este desăvârșită,” și Psalmul 18:30 confirmă: “Căile lui Dumnezeu sunt desăvârșite.”

Prin urmare, omul păcătos, în starea sa naturală de imperfecțiune și păcat, nu poate să locuiască etern cu Dumnezeu în această Împărăție. Acest lucru evidențiază necesitatea ajungerii la desăvârșirea caracterului nostru, conform standardului Împărăției lui Dumnezeu, așa cum este subliniat de cerința din Matei 5:48, “Fiți desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.”

Bucuria din Împărăție

Locuitorii Împărăției lui Dumnezeu se bucură de o fericire continuă și profundă, independentă de condițiile materiale. Bucuria lor, diferită de cea efemeră și fluctuantă întâlnită în lumea materială, reprezintă o stare constantă de mulțumire, odihnă și împlinire. În această Împărăție, fericirea spirituală nu este afectată de circumstanțe externe precum banii, statutul social sau sănătatea, ce emană din adâncul ființei.

Această stare de bucurie este hrănită de o viață aliniată la standardele divine de puritate și de o pace interioară de neclintit, fiind fundamentată pe o relație profundă cu Dumnezeu. Această relație este însoțită de împărtășirea și trăirea valorilor și principiilor etice divine, care aduc adevărata bucurie și împlinire. Acest adevăr este redat în versetul din Romani 14:17, care spune: “Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt.”

Bucuria autentică, izvorâtă din Duhul Sfânt, este aceea pe care o vom găsi ca fiind regula în Împărăția veșnică, unde va dăinui pentru totdeauna, așa cum este descris în Isaia 35:10: “O bucurie veșnică le va încununa capul, veselia și bucuria îi vor apuca, iar durerea și gemetele vor fugi!” Prin urmare, bucuria nu este o emoție trecătoare, ci un indicator al trăirii în armonie cu Cuvântului Scripturii, fiind unul dintre cele mai prețioase lucruri din acest teritoriu ceresc.

Eternitatea Împărăției

Împărăția cerească este descrisă ca fiind dincolo de ceea ce înseamnă timp, reprezentând un domeniu etern, unde conceptul de sfârșit nu există. Timpul, așa cum îl înțelegem în lumea fizică, nu mai are măsură. Împărăția lui Dumnezeu trece peste noțiunile temporale obișnuite de trecut, prezent și viitor, încadrându-se într-o existență atemporală.

Eternitatea Împărăției lui Dumnezeu este în contrast major cu natura efemeră a vieții pământești. Eternitatea nu este doar o durată infinită, ci și o calitate a existenței care este liberă de limitările și suferințele asociate cu viața scurtă de pe pământ.

În Împărăția lui Dumnezeu, eternitatea dă stabilitatea și siguranța, în opoziție cu schimbarea constantă și destrămarea inevitabilă a lumii materiale. Acest domeniu etern este locul final de odihnă și împlinire pentru suflete, un refugiu unde relația cu Dumnezeu este neîntreruptă și veșnică.

În concluzie, aspectele care definesc Împărăția lui Dumnezeu reprezintă nu doar o promisiune a ceea ce ar putea fi viața eternă, ci și un ideal pentru cum ar putea fi configurată o societate și existența umană, fundamentate pe principii cerești de pace și armonie.

Posibilitatea restaurării ființei umane

La o analiză atentă, observăm că lumea seculară în care trăim are un standard total diferit față de cel al Împărăției lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură ne prezintă câteva dintre valorile lumii care sunt incompatibile cu Raiul ceresc:

egoismul, iubirea de bani, lăudăroșenia, mândria, nemulțumirea, vorbirea de rău, neînfrânarea, obrăznicia... (2 Timotei 3:2).

Primul om a fost creat inocent și cu potențialul de a atinge desăvârșirea. Realizarea acestui destin depindea de alegerile sale și de deschiderea sa față de relația cu Dumnezeu. În această situație, păcatul original, reprezentat de decizia lui Adam de a se abate de la voința divină, nu semnifică doar pierderea inocenței inițiale, ci și oprirea procesului prin care umanitatea urma să fie adusă la desăvârșire.

Datorită căderii lui Adam, omul, la nașterea sa naturală, intră în lumea păcătoasă și este mort spiritual, lipsit de dreptul de cetățenie în Împărăția lui Dumnezeu. Efeseni 2:12 ilustrează aceasta, spunând: “Aduceți-vă aminte că în vremea aceea erați fără Hristos, fără drept de cetățenie... fără nădejde.”

Diferența dintre valorile umanității, marcate de păcat, și principiile Împărăției cerești este profundă, echivalentă cu distanța dintre cer și pământ. Isaia 55:8 accentuează acest contrast: “Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre.” Prin aceste cuvinte, se evidențiază distanța clară între percepția limitată umană și vasta înțelepciune a lui Dumnezeu.

Recuperarea traiectoriei pierdute de Adam este posibilă prin lucrarea de restaurare și răscumpărare realizată de Hristos. Aceasta deschide calea reîntoarcerii umanității la scopul său original și la comuniunea cu Dumnezeu.

Prin sacrificiul Său, Hristos a deschis calea pentru toți cei dispuși să revină la starea de puritate originală, așa cum a fost la începutul creației. Coloseni 1:13 confirmă acest dar extraordinar: “El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Sale, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor.”

Această posibilitate de reconciliere și restaurare spirituală reprezintă esența ofertei divine de mântuire, invitând omenirea la o relație profundă cu Dumnezeu prin iertarea păcatelor și îmbrățișarea unui nou început de viață.

Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ ca **ambasador** al Împărăției cerești, având misiunea de a aduce principiile acestui “**Teritoriu Sfânt**” în inimile oamenilor. Venind direct de la Tatăl Cerească, El a oferit celor dornici să adopte și să trăiască conform acestor valori, învățături și principii divine. Scopul principal al acestor învățături este transformarea și alinierea vieților noastre la idealul divin.

Este esențial să înțelegem că legile divine trebuie să primeze în viața noastră, având o importanță net superioară față de legile umane. Această superioritate poate fi ilustrată prin analogia cu legislația Uniunii Europene, care domină și are autoritate asupra legislațiilor naționale ale statelor membre. Doar persoanele care aleg să adopte și să se dedice viețuirii în conformitate cu aceste legi spirituale se vor califica pentru a primi cetățenia în Împărăția Cerească.

Refacerea chipului Său în om

Așadar, venirea Fiului lui Dumnezeu pe pământ a avut scopul de a oferi omului posibilitatea de a se renaște spiritual, astfel încât acesta să se poată întoarce la viața pentru care a fost inițial creat. Aceasta prevedea și revenirea la starea de pace interioară și odihnă sufletească, comori pierdute în urma căderii umane în păcat.

Potrivit standardelor divine ale Împărăției cerești, așa cum sunt descrise în Scripturi, există un plan destinat **transformării caracterului uman**, cu scopul de a-l armoniza cu cel al locuitorilor acestei Împărății. Acest proces de transformare începe cu renașterea spirituală a persoanei păcătoase și evoluează până la atingerea staturii spirituale a locuitorilor Împărăției.

Studiind cu atenție Sfânta Scriptură, putem observa că planul lui Dumnezeu nu s-a limitat doar la crearea unor ființe superioare îngerilor; El a intenționat să creeze o ființă care să aibă chipul și asemănarea Sa. Conform Genezei 1:26-27, Dumnezeu a spus: “Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră.”

*Dumnezeu a spus:
“Să facem om după chipul și
asemănarea noastră.”*

Avem suflet, duh, am fost înzestrați cu capacitatea de a gândi, de a raționa, de a crede, de a face hotărâri, de a admira, de a iubi și de a face alegeri. Acest lucru se datorează planului dumnezeiesc, conform căruia omul a fost proiectat să fie asemenea Lui. Dumnezeu ne-a creat și ne-a înzestrat cu aceste capacități pentru a le întrebuința și este responsabilitatea noastră să le folosim, să lucrăm împreună cu El pentru a ajunge la statura cetățenilor Împărăției.

Planul lui Dumnezeu nu se limitează la o restaurare ieftină, care constă doar în iertarea de păcate, ci prevede **restaurarea chipului lui Dumnezeu** în noi și aducerea noastră la înălțimea staturii Fiului Său așa cum este scris în Efeseni 4:11-13; “El a dat pe unii... proroci... păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților... până vom ajunge la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.”

Pentru a ne oferi posibilitatea de a învăța să trăim așa cum trăiesc locuitorii acestei Împărății, Dumnezeu trebuie să înceapă acest proces, să ne nască din nou spiritual așa cum este menționat în Scriptură, în Ioan 3:3, unde Domnul Isus afirmă: “Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”

Renașterea spirituală este, astfel, un prag esențial în viața fiecărui om, ce semnifică debutul unei existențe noi, în care dobândim cetățenia Împărăției lui Dumnezeu și începem un drum de apropiere și conformare după exemplul Fiului Său.

Acest lucru este explicat în 2 Corinteni 5:17-18, unde este scris că, prin Hristos, omul devine o făptură nouă, fiind o transformare profundă ce are originea în Dumnezeu. Această naștere din nou este chiar din Dumnezeu, conform cu Ioan 1:11, “A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit... le-a dat dreptul

să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.”

Această naștere din nou se distinge prin faptul că nu este rezultatul originilor naturale sau al voinței umane — nu provine din moștenirea genetică, voința personală sau decizia altor persoane, ci direct din voința și acțiunea lui Dumnezeu.

Analogia dintre nașterea naturală și cea spirituală este semnificativă. La fel cum nașterea naturală are la bază o sămânță umană pentru apariția vieții, în mod similar, nașterea spirituală necesită o sămânță dumnezeiască așa cum spune 1 Ioan 3:9; “Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, **pentru că sămânța Lui rămâne în el**; și nu poate păcătui, fiindcă este **născut din Dumnezeu**.”

Așa cum sămânța umană determină caracteristicile viitoarei ființe umane, tot așa “sămânța lui Dumnezeu,” din care trebuie să se nască omul, poartă “codul genetic” spiritual, din care se dezvoltă o nouă ființă spirituală ce conține caracteristicile lui Dumnezeu.

Dacă vom cunoaște ce conține această “sămânță dumnezeiască,” putem începe să înțelegem cum se manifestă viața nouă. La fel cum o sămânță biologică conține elementele fundamentale ale vieții din care provine, “sămânța lui Dumnezeu” conține elementele necesare pentru dezvoltarea spirituală a omului nou.

În procesul nașterii unei ființe umane, embrionul conține toate celulele necesare pentru formarea întregului organism - inima, ochii, creierul, toate la o scară microscopică și perfect organizate. Prin analogie, putem observa că același lucru este valabil și pentru sămânța lui Dumnezeu, care conține toate componentele sau celulele primare ale Chipului lui Dumnezeu.

Primul capitol din Evanghelia după Ioan face o identificare clară între Dumnezeu și Cuvântul Său, precizând că “La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1:1). Această identificare este extinsă și la Fiul Său, descris ca fiind Cuvântul întrupat și în unitate cu Tatăl (Ioan 1:14; Ioan 10:30).

Dacă Dumnezeu și Fiul Său sunt identificați ca fiind Cuvântul, atunci sămânța spirituală din care trebuie să se nască omul este, de asemenea, Cuvântul. Acest lucru este susținut de Luca 8:11, unde se afirmă că “sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu.”

Dacă Domnul Isus, recunoscut ca fiind Cuvântul, este născut din Dumnezeu și este numit în Scripturi ca fiind Întâiul Născut, atunci și noi, pentru a fi considerați frați spirituali ai lui Hristos, trebuie să ne naștem din aceeași “sămânță dumnezeiască,” adică din Cuvântul care este identificat ca fiind însuși Dumnezeu.

La fel cum sămânța umană conține celulele de bază necesare pentru dezvoltarea diverselor organe, dar aceste celule nu constituie încă organele complet formate și funcționale, așa și “sămânța lui Dumnezeu” cuprinde elementele esențiale pentru dezvoltarea trăsăturilor spirituale, însă aceste trăsături nu sunt prezente în formă completă de la început.

La renașterea spirituală, nu se dobândesc automat trăsăturile de caracter ale lui Dumnezeu; este un proces de dezvoltare și maturizare spirituală, similar cu creșterea și dezvoltarea biologică a unui organism.

În stadiul embrionar al sămânței divine, nu întâlnim în mod direct trăsături precum dragostea, îndelunga răbdare sau bunătatea. În schimb, în ea găsim Cuvântul, care conține învățăturile și principiile lui Hristos, care, de-a lungul procesului spiritual de creștere și maturizare, vor dezvolta aceste trăsături în om, până ajunge la “statura plinătății lui Hristos”. Trăsăturile lui Hristos se dezvoltă treptat, asemănător cu modul în care celulele dintr-o sămânță cresc și se maturizează pentru a forma un organism complet.

Sămânța lui Dumnezeu este baza pe care se formează caracteristicile divine într-o persoană, conducând la o maturizare spirituală ce reflectă natura și valorile lui Hristos. Această sămânță conține informația genetică spirituală sau Legile Împărăției - în esență, învățăturile lui Hristos, fiecare dintre acestea reprezentând o parte a Chipului lui Dumnezeu, așa cum este ilustrat în 2 Corinteni 4:3.

Prin această sămânță divină, Dumnezeu Își “rescrie” configurația genetică în inimile noastre, conform promisiunii din Evrei 10:16, plantând Legile Sale în inimile și mințile noastre. Astfel, prin primirea și înțelegerea Cuvântului lui Hristos, suntem transformați treptat în conformitate cu chipul și natura divină.

La o analiză mai profundă, observăm că procesul spiritual de mântuire, de la nașterea din nou până la atingerea staturii de om mare în Hristos, reflectă aspecte similare cu etapele prin care trece un om de la nașterea naturală până la maturitate.

Un prunc, din punct de vedere al bagajului informațional, pornește de la zero. Își începe viața fără cunoștințe preexistente, absorbind și asimilând tot ce observă și experimentează din mediul său înconjurător. Această stare de neștiință inițială oferă un teren propice pentru creștere în care totul este nou și nedescoperit.

Și la nașterea din nou spirituală este primordial ca totul să înceapă de la zero, ca în cazul unui nou-născut, așa cum este subliniat în Scriptură, în 2 Corinteni 5:17. Aici se spune: “Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.”

***La nașterea din nou
totul trebuie să
înceapă de la zero!***

Dumnezeu începe procesul de restaurare a chipului lui Hristos în om odată cu nașterea din nou, și are toată puterea necesară pentru a ne ridica la nivelul staturii lui Hristos, așa cum este scris în Filipeni 1:6, “Sunt încredințat că Acela care a început această bună lucrare în voi o va isprăvi...”

Planul divin este conceput astfel încât fiecare persoană să devină un “frate” spiritual al Fiului lui Dumnezeu, adoptând trăsături de caracter similare cu ale Sale. Ignorând acest plan și ducând o viață ghidată de impulsurile noastre umane, consumându-ne existența fără a aspira la schimbare, demonstrăm că nu am înțeles

esența intervenției divine în viața umanității. Acest mod de a trăi ne restrânge la alternativa oferită de Satan: o mântuire superficială, care se limitează la iertarea păcatelor.

Mulți cred că acest standard este prea înalt pentru noi, însă acesta este proiectul lui Dumnezeu pentru om. Dumnezeu ne îndeamnă să ne ridicăm din rutina acestei lumi și să lucrăm la transformarea caracterului nostru, astfel încât să căpătăm chipul lui Hristos. Doar așa vom putea locui împreună cu El în veșnicie.

Lucrarea de desăvârșire a caracterului omului

Există câteva întrebări importante care pot părea ascunse unui observator neatent: De ce, când Dumnezeu l-a creat pe om, nu l-a pus imediat în prezența Sa, așa cum a făcut cu îngerii? De ce l-a pus într-un loc unde era constant expus atacului diavolului și a îngerilor căzuți?

De ce Dumnezeu a ales să-l exileze (arunce) pe Satan pe pământ și nu în altă parte? De ce a permis ca Satan să-l confrunte pe om? De ce omul, în starea sa inițială de inocență, a fost lăsat să fie atât de vulnerabil la tentațiile diavolului, ajungând în situația dificilă în care se află astăzi miliarde de oameni?

Pentru a realiza planul Său cu ființele create de El, Dumnezeu a creat cerurile și pământul, așa cum este scris în Isaia 45:18: “Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu... a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit pentru a fi locuit.” Dumnezeu a decis ca locuința omului să fie pe pământ, spre deosebire de îngeri, care au fost așezați în Cer.

Planul lui Dumnezeu a fost conceput astfel încât omul, care și-a pierdut starea inițială de puritate și inocență, să fie restaurat și să evolueze până la atingerea desăvârșirii. Conform acestui plan, Pământul, împreună cu tot ceea ce conține, oferă toate condițiile necesare pentru a facilita creșterea omului spre nivelul de desăvârșire impus de standardele cerești.

Scriptura afirmă în Deuteronom 32:4 că **“Lucrările Lui sunt desăvârșite.”** Prin urmare, planul Său pentru om, care este inclus în “Lucrările Lui”, este de asemenea desăvârșit și fără greșeli, pe care acum și-L duce la îndeplinire.

Omul, creat ca punct culminant al creației Sale, făcut după chipul și asemănarea Sa, a fost așezat în această lume vizibilă, în confruntare directă cu Satan. Această așezare nu a fost o eroare sau un eveniment neprevăzut, ci a făcut parte din lucrările Lui care sunt desăvârșite.

Aceste confruntări cu Satan sunt permise pentru a-l ajuta pe om să învețe să respingă și să învingă răul, așa cum spune în Romani 12:21: “Nu te lăsa biruit de rău, ci biruie răul prin bine.”

Dumnezeu a creat acest univers vizibil cu scopul specific de a ridica umanitatea la un nivel spiritual comparabil cu cel al Fiului Său. Intenția divină este ca Dumnezeu, împreună cu Fiul Său, să trăiască în comuniune cu ființele create de

El, caracterizate prin trăsături de caracter similare cu ale Sale.

Această viziune remarcabilă este evidențiată în textul biblic din Romani 8:29, "Pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât... să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel Întâi Născut dintre mai mulți frați."

În viața umană, dacă luăm un exemplu precum muzica, observăm că nimeni nu se naște desăvârșit; desăvârșirea se obține printr-o muncă asiduă, perseverență și prin urmarea celor care ne învață. Ca exemplu, putem privi la parcursul unui pianist, care ajunge la desăvârșire în arta sa prin practică intensă.

În niciun domeniu practic nu se poate atinge desăvârșirea doar prin studiu teoretic, fără practică. La fel nu se poate atinge **desăvârșirea caracterului** cerută de statutul de fiu al lui Dumnezeu doar printr-o credință mentală, pasivă, pe care Scriptura o compară în Iacov 2:19, 20 cu credința demonilor (Tu crezi că Dumnezeu este unul și bine faci, dar și dracii cred... și se înfioară! Vrei să înțelegi, om nesocotit, că credință fără fapte este zadarnică?).

Nu poți ajunge un pianist desăvârșit doar prin studiul teoretic al partiturilor, fără să dedici mult timp practicii și fără să-ți imiți profesorul. În mod similar, credința că putem fi ca El devine desăvârșită doar prin practică, prin faptele credinței, așa cum afirmă Iacov 2:22: "Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și prin fapte, credința a ajuns desăvârșită."

În lucrurile duhovnicești, **ca să-ți desăvârșești caracterul**, ca să ajungi desăvârșit cum și Tatăl ceresc este desăvârșit, este primordial să crezi că acest lucru este posibil. Apoi, trebuie să te dedici muncii și să cauți să-L urmezi pe Învățător în toate aspectele și să-ți dedici timpul trăind practic conform învățăturilor Sale, în cele mai mici detalii.

Asemenea unui pianist care muncește ore în șir zilnic pentru a atinge desăvârșirea, și noi trebuie să fim perseverenți în eforturile noastre. **Desăvârșirea caracterului nostru** se realizează tot prin efort, nu este un dar înnăscut sau ceva ce ne este acordat automat după moarte.

Pentru a atinge statura lui Hristos, precum și pacea și odihna în care a trăit El, este necesar un efort constant de ucenicie, urmându-L pe Învățător. Aceasta este singura cale prin care se poate atinge pacea interioară și odihna sufletească, precum și nivelul de perfecțiune cerut de standardul Împărăției lui Dumnezeu.

Desăvârșirea pe care El o cere nu se măsoară în abilități artistice sau supranaturale, ci **desăvârșirea în îndelungă răbdare**, bunătate, blândețe, dragoste... Aceste calități se dobândesc doar urmând învățăturile și exemplul Său.

Desăvârșirea caracterului nostru nu se obține prin cumpărarea indulgențelor, prin oferirea de pomeni sau simpla credință în sacrificiul de pe cruce, ci necesită efort conștient și o luptă activă împotriva ispitelor. Aceste ispite sunt îngăduite de Dumnezeu pentru a ne ajuta să atingem statura lui Hristos.

În acest proces de transformare nu suntem singuri. Dumnezeu, în

credincioșia Sa, nu ne va lăsa să fim încercați dincolo de capacitățile noastre. Așa cum afirmă 1 Corinteni 10:13, “Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda.”

Aceasta ne oferă speranța și asigurarea că, indiferent de provocări, Dumnezeu este alături de noi, oferindu-ne sprijinul și resursele necesare pentru a depăși obstacolele și pentru a ne apropia tot mai mult de caracterul lui Hristos.

Desăvârșirea caracterului nostru nu se realizează doar prin credința în jertfa de la cruce și prin iertarea păcatelor, ci și prin efortul și lupta reală în fața confruntărilor permise de Dumnezeu pentru creșterea noastră spirituală.

Prin trimiterea Fiului Său, Dumnezeu a făcut posibil acest proces de transformare. Domnul Isus nu numai că ne-a obținut iertarea păcatelor prin sacrificiul Său, dar ne-a și arătat cum trebuie să trăim. Prin învățăturile, viața și exemplul Său, Domnul Isus ne-a descris caracteristicile și comportamentul pe care ar trebui să le urmăm pentru a deveni asemenea Lui.

Este un proces continuu, în care suntem îndemnați să ne modelăm viața, gândurile și acțiunile după caracterul lui Hristos, să creștem în dreptate, iubire, îndelungă răbdare, bunătate, smerenie și în toate celelalte calități care reflectă caracterul Său. Aceste calități trebuie dobândite prin lucrarea lui Dumnezeu la care trebuie să participe și omul.

Etapa premergătoare noului început

Pentru a înțelege cum Dumnezeu intervine în viața omului, astfel încât acesta să fie convins să aleagă oferta Sa în locul ofertei lui Satan și, în acest mod, să poată fi transformat dintr-o stare păcătoasă într-una aliniată cu valorile Împărăției Sale, vom recurge la o analogie din viața de zi cu zi.

În viața cotidiană putem observa că într-o campanie electorală pentru alegerea unui candidat, cei care-l promovează îl prezintă în ipostaze cât mai atrăgătoare pentru a convinge electoratul să-l aleagă.

Aceasta se realizează prin diverse mijloace cum ar fi reclamele publicitare. Candidatul își structurează discursurile cu oferte convingătoare, menite să atragă cât mai mulți susținători. Niciun candidat nu va apela la amenințări pentru a câștiga voturi, deoarece acest lucru nu va genera apreciere și susținere.

Această abordare se bazează pe faptul că am fost creați cu capacitatea de discernământ și de a face alegeri. Când ceva sau cineva ne impresionează profund, se naște în noi dorința de a acționa, de a face decizii.

Dacă suntem atrași de ofertele unui candidat convingător și credem în sinceritatea promisiunilor sale, vom reacționa pozitiv, apreciindu-l și alegându-l în detrimentul altor candidați.

Mai mult, dacă un candidat, pe lângă ofertele sale, demonstrează și un model de viață admirabil, chiar fără a îndemna pe alții să-i copieze modul de viață, vor exista persoane care, din admirație, vor dori să-i urmeze exemplul. Această influență este adesea mai convingătoare decât promisiunile din campania electorală.

Suntem înzestrați cu capacitatea de a admira, iar când această admirație devine profundă, se naște dorința în noi de a ne asemăna cu acea persoană. Acest fenomen este frecvent observat la tineri, care adesea își exprimă dorința de a imita vedete din muzică sau film, preluând felul lor de a se îmbrăca și chiar moduri de vorbire similare cu ale idolilor lor.

În ceea ce privește lucrurile spirituale, procesul este similar. Dumnezeu ne deschide calea către un nou început, prezentându-ne Împărăția Sa, locuitorii și legile care o reglementează.

El își trimite mesagerii pentru a ne dezvălui atât splendoarea Împărăției eterne, cât și frumusețea caracterului Domnului Isus, precum și modul Său de viață cu scopul de a trezi în noi admirația și atracția față de El, așa cum spune Ioan 12:32, “Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.”

Spre deosebire de un candidat care promite avantaje fără a cere urmarea modului său de viață, scopul Domnului nu este să-L apreciem pentru ceea ce ne oferă, ci să fim atrași de frumusețea caracterului Său, pentru a ne modela viața după exemplul Său, pentru a ajunge la perfecțiunea caracterului Său.

Cu toate acestea, mulți se concentrează exclusiv pe promisiunea paradisului ceresc, ignorând scopul real al lui Dumnezeu, care constă în transformarea caracterului și obținerea odihnei sufletești. Aceasta este subliniată în Matei 11:28, unde se spune: “Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.” și Ioan 14:27, unde Fiul Său afirmă: “Vă dau pacea Mea.”

Este de la sine înțeles că dacă Îl admirăm doar din interes pentru promisiunea unei Împărății veșnice sau pentru salvarea de la iad, aceste motive nu sunt suficiente pentru a declanșa admirația și dorința de a-L urma exemplul.

El ne dezvăluie frumusețea Sa strălucitoare, astfel încât să fim copleșiți de admirație și atracție. Aceasta este ilustrată în Psalmi 50:1-2, unde se spune: “Din Sion, care este întruparea frumuseții desăvârșite, de acolo strălucește Dumnezeu.”

Această atracție față de frumusețea caracterului și căilor Sale este esențială pentru a-L iubi cu adevărat din toată inima și cu tot cugetul nostru. Doar aceasta ne poate motiva să aspirăm și să ne dorim frumusețea pe care El o are.

Din dragoste pentru creația Sa, Dumnezeu a trimis mesageri în toată lumea care să vorbească despre Domnul Isus, să evidențieze trăsăturile de caracter ale inimii Sale și pacea și odihna profundă în care a trăit El. Acest lucru este esențial, deoarece nimeni nu poate fi atras de frumusețea Domnului fără să fi auzit despre El și fără să ajungă să cunoască trăsăturile inimii Sale. După cum spune Scriptura: “Și cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi fără

propovăduitor?” (Romani 10:14). De asemenea, este scris: “Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl” (Ioan 6:44).

Numai dacă vom fi profund atrași de perfecțiunea caracterului Său, Îl vom admira și Îl vom iubi cu toată inima, doar atunci se va trezi în noi dorința de a avea aceleași trăsături de caracter ca ale Lui. Acest lucru este redat în versetul “Vă rog fierbinte, fiice ale Ierusalimului, nu stârniți, nu treziți dragostea, până nu vine ea” (Cântarea Cântărilor 8:4).

Acesta este procesul prin care iubirea adevărată și dorința de a-L urma se nasc în inima noastră. Dacă am fost învățați să urmăm anumite ritualuri cu scopul de a evita iadul și pentru a aspira la străzile de aur ale Raiului, fără să ni se prezinte frumusețea profundă a trăsăturilor Sale de caracter, am primit o învățătură eronată și incompletă. În plus, dacă nu ni s-a explicat că adevăratul scop al păzirii învățăturilor divine este alinierea caracterului nostru cu cel al Creatorului, atunci cu siguranță am fost direcționați greșit.

Aceia care ne-au adus acest mesaj nu au fost trimiși de Dumnezeu. Dacă am acceptat astfel de informații, am fost înșelați de Satan și nu am cunoscut cu adevărat sursa care poate să dea odihna sufletului. Este esențial să recunoaștem cu sinceritate ce “adevăr” ne-a fost prezentat.

Dumnezeu își va dezvălui înaintea noastră toată frumusețea inimii Sale, așa cum spune Exod 33:19, “El va face să treacă pe dinaintea ta toată frumusețea Lui.” Împăratul David, plin de pasiune, și-a exprimat dorința fierbinte de a locui toată viața sa în casa Domnului, pentru a contempla frumusețea Lui, așa cum spune Psalmul 27:4, “Doresc fierbinte: să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului, pentru a privi frumusețea Domnului.”

Dacă ne apropiem de Dumnezeu de frica iadului, înseamnă că nu am fost luminați de strălucirea Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, așa cum spune Scriptura în 2 Corinteni 4:3-4: “Dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu.”

Poruncile Sale ar trebui să ne fie o sursă de desfătare, deoarece ele Îl reprezintă pe El însuși. Așa cum se spune în Psalmi 119:47, “Mă desfățez în poruncile Tale, căci le iubesc.”

Fiecare învățătură sau poruncă a Fiului Său dezvăluie o trăsătură a caracterului Lui, oglindind frumusețea Sa desăvârșită. Când privim la căile și poruncile Sale, în realitate admirăm frumusețea lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu.

*Fiecare poruncă
are ascunsă în ea o
trăsătură a Domnului!*

De aceea, Domnul Isus afirmă: “Cine Mă iubește, păzește poruncile Mele...”

(Ioan 14:15). Aceasta înseamnă că cine Mă iubește pe Mine, iubește și poruncile Mele și își găsește plăcerea în ele, pentru că poruncile Mele exprimă caracterul Meu, arătând cine sunt Eu.

Nimeni nu va putea să-L admire și să-L iubească din toată inima de frica pedepsei cu iadul cel veșnic. Adevărata admirație și iubirea se nasc doar atunci când suntem atrași de strălucirea Cuvântului Său. Aceasta este calea prin care se naște dorința arzătoare de a fi ca El, atingând astfel scopul pentru care am fost creați: de a fi asemenea locuitorilor Împărăției.

Când suntem profund atrași de frumusețea inimii Domnului, această atracție ne motivează să-L urmăm și să aspirăm la a avea o inimă asemănătoare cu a Lui.

A trăi în conformitate cu învățăturile Domnului Isus înseamnă a adopta un model de viață caracterizat de pace, odihnă și sfințenie, similar cu viața pe care a trăit-o El, demonstrând astfel frumusețea unei vieți dedicate lui Dumnezeu. Aceasta este esența transformării autentice, începând cu atracția inimii noastre către trăsăturile Sale de caracter.

Dacă nu am pornit de la atracția și admirația profundă, dacă nu suntem captivați de frumusețea inimii Lui, dacă poruncile și căile Lui nu sunt pentru noi o sursă de bucurie, dacă L-am apreciat doar pentru promisiunile Sale, atunci am avut doar un interes și transformarea noastră spirituală nu a început în realitate, așa cum spune Ioan 6:44, "Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl."

Transformarea spirituală autentică debutează odată cu admirația și atracția profundă față de frumusețea inimii Domnului. Acest proces ne conduce la întrebarea esențială: Ce metode de explorare și înțelegere avem disponibile pentru a cunoaște și aprecia frumusețea divină?

Frumusețea caracterului divin

Modul nostru de a cunoaște oamenii se bazează pe două abordări fundamentale: prima este legată de aspectul lor fizic, iar cea de-a doua, de natură spirituală, se concentrează pe caracter și moralitate. În ceea ce privește percepția fizică, evaluăm oamenii pe baza caracteristicilor lor observabile. În schimb, când vine vorba de caracter, ne bazăm pe acțiunile și deciziile lor.

De exemplu, o persoană care optează să urmeze principii etice și morale puternice poate fi considerată ca având un caracter nobil. Pe de altă parte, cineva care manifestă comportamente imorale și dăunătoare poate fi văzut ca având un caracter negativ.

Când vrem să-L cunoaștem pe Dumnezeu, avem o singură perspectivă. El nu poate fi cunoscut prin caracteristici fizice sau observabile, deoarece omul nu are la îndemână o formă fizică pe care să o poată percepe direct. Pentru a cunoaște pe Dumnezeu, este esențial să identificăm Căile Sale, felul Său de a fi, precum și însușirile sau trăsăturile Sale, așa cum sunt ele descrise în Sfânta Scriptură.

Conform planului divin, stabilit înainte de apariția omului, era prevăzută venirea Fiului lui Dumnezeu pe pământ. El a fost trimis pentru a ne dezvălui frumusețea caracterului și căile desăvârșite ale locuitorilor Împărăției, așa cum este exprimat în Psalmul 25:8 - “Domnul este bun și drept, de aceea arată El păcătoșilor calea” și din Psalmul 18:30 - “Căile lui Dumnezeu sunt desăvârșite.”

Prin frumusețea caracterului Său, El ne atrage spre Sine, trezind în noi dorința de a aprecia și iubi aceste calități divine, în vederea transformării noastre pentru a deveni asemenea Lui. Această idee este exprimată în Ioan 12:32, unde Domnul Isus afirmă: “După ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii,” referindu-se la atracția profundă a caracterului Său, nu la cea fizică.

Caracterul Domnului Isus, așa cum este descris în Sfânta Scriptură, oglindește fidel trăsăturile Tatălui ceresc. În Coloseni 1:15, ni se arată că El este “chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel Întâi-Născut din toată zidirea.” Aceasta arată că trăsăturile Sale oglesc pe cele ale Tatălui.

Trăsăturile inimii Domnului ne sunt descoperite în diverse pasaje biblice. Exodul 34:6 ne dezvăluie că Dumnezeu este **plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincios**. Psalmul 145:8 evidențiază **răbdarea Lui îndelungată**, iar Deuteronom 32:4 accentuează că este **credincios** și fără nedreptate, **drept și curat**, subliniind astfel natura dreaptă și imaculată a lui Dumnezeu.

*Dumnezeu este îndelung
răbdător, milostiv, plin de
bunătate, drept și curat!
Dumnezeu este dragoste!*

De asemenea, se poate observa că Domnul Isus a exemplificat o stare profundă de odihnă sufletească și pace interioară în timpul vieții Sale pe pământ. Aceste calități sunt vizibile la o examinare atentă a vieții Sale, reflectând cum viața trăită în aceste virtuți poate conduce la o stare profundă de liniște și armonie interioară.

În plus, alte **două trăsături** esențiale ale Domnului Isus, care sunt menționate în Matei 11:29, sunt **blândețea și smerenia**. Aici, Domnul Isus însuși spune: “Învățați de la Mine, căci Eu Sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” Acest mesaj nu numai că ne încurajează să urmăm exemplul Său, dar ne asigură și că adoptând blândețea și smerenia, putem atinge odihna și pacea interioară ce L-au caracterizat.

O altă trăsătură care definește pe Dumnezeu este **sfințenia** Sa, așa cum ni se cere și nouă să fim în 1 Petru 1:16: “Fiți sfinți, căci Eu sunt Sfânt.” Apoi mai este descris de Evrei 7:1, 2, inițial ca “**Domn al neprihănirii, apoi ca Domn al păcii.**”

În 1 Ioan 4:16, Scriptura adaugă o dimensiune profundă la înțelegerea naturii lui Dumnezeu, afirmând că “**Dumnezeu este dragoste.**” Această declarație nu doar că definește esența lui Dumnezeu, dar subliniază și faptul că dragostea constituie fundamentul care îmbogățește și unifică toate celelalte trăsături divine.

În contextul divin, dragostea nu este percepută doar ca un sentiment, ci ca o forță profundă și transformatoare, care stă la baza tuturor acțiunilor și a întregului caracter al lui Dumnezeu.

Pentru a ne însuși aceste calități divine, este esențial să ne orientăm atenția către comportamentul care a caracterizat viața Domnului Isus pe pământ, în relația Sa cu Tatăl ceresc. Acest model de conduită este fundamental pentru progresul nostru spiritual și pentru transformarea caracterului nostru.

O atitudine fundamentală manifestată de Domnul Isus a fost “renunțarea la Sinele Său”, un principiu ce a definit întreaga Sa existență pe pământ și care este accesibil fiecărui credincios. Dumnezeu ne-a înzestrat cu abilitatea de a îmbrățișa această atitudine, iar exemplul Său poate fi recunoscut adesea în propriile noastre experiențe de viață.

Asemănător cu momentul când începem școala primară, unde suntem nevoiți să ne lăsăm preconcepțiile deoparte pentru a asimila noi cunoștințe, la fel, spiritual, suntem chemați să renunțăm la propria perspectivă limitată. Așa cum niciun elev nu își permite să schimbe regulile adunării sau să redefiniească sensurile literelor după bunul plac, nici noi nu putem schimba regulile impuse de Dumnezeu pentru creșterea noastră.

În relația Sa cu Dumnezeu, definită de perfecțiune, Domnul Isus a adoptat o atitudine de smerenie profundă. A luat o poziție de rob ascultător, demonstrând o supunere totală față de voința Tatălui și o dragoste necondiționată față de El.

Ca Fiu al lui Dumnezeu, a manifestat un respect profund și sacru față de Tatăl Său, cunoscut drept **“frica de Domnul,”** care se referă la un adânc respect și venerație, subliniat în Isaia 1:3 care spune că: “Plăcerea Lui va fi frica de Domnul”.

Este vital să cunoaștem acest comportament divin pentru a ni-l însuși, așa cum este subliniat în Coloseni 2:2: “Să cunoască... pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei.”

Adevăratul Isus, descris în Sfânta Scriptură, a urmat un drum desăvârșit, fără a se abate nici la dreapta, nici la stânga, o cale îngustă și perfectă pe care ne îndeamnă și pe noi să o urmăm, așa cum spune Matei 16:24, “Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze.”

A trăit la cel mai înalt nivel de integritate spirituală și morală, conformându-se voinței și legilor divine și urmând cu strictețe principiile morale și spirituale stabilite de Dumnezeu, care sunt desăvârșite și eterne. Prin aceasta, a arătat că nimeni - ceea ce îl include și pe El ca Fiu al Său - nu poate adăuga sau scoate ceva la ceea ce a legiferat Dumnezeu.

Adevăratul Isus, așa cum este El prezentat în Scripturi, este Modelul nostru de viață, caracter și comportament. Suntem chemați să-L urmăm, să ne modelăm viețile noastre după exemplul Său și să urmăm calea pe care a mers El, fiind singura cale care duce spre transformarea caracterului nostru și spre viața eternă.

Trebuie să trăim după exemplul Modelului nostru

Mulți dintre noi am fost învățați să admirăm tot ceea ce a făcut Domnul Isus și felul Său de a fi. Dar, în același timp am fost conduși eronat să credem că trăsăturile Sale respectiv - neprihănirea, îndelunga răbdare, blândețea, bunătatea mila și dragostea - sunt inaccesibile pentru noi. Această concepție eronată provine din intenția lui Satan de a ne îndepărta de adevăratul scop al creației, acela de a deveni asemenea cetățenilor Împărăției.

Este o concepție răspândită că Domnul Isus a trăit la un nivel divin, care este de neatins pentru oameni, și că, din această cauză, ne este imposibil să-L urmăm fiindu-ne permis să rămânem în slăbiciunile umane. Această viziune conduce la o acceptare pasivă a imperfecțiunilor umane, ignorându-se nevoia de creștere și transformare spirituală.

Adesea, atunci când se discută despre viața Domnului Isus, se pune un accent deosebit pe minunile pe care le-a săvârșit, lucruri ce par inaccesibile omului obișnuit. Există o tentație, amplificată de înșelăciunile lui Satan și ale slujitorilor săi, de a crede că viața de ascultare deplină față de Dumnezeu așa cum a avut-o El pare imposibilă în această viață, ca și cum ar fi destinată exclusiv “vieții de apoi.”

Mulți îl apreciază pentru minunile Sale, dar puțini sunt interesați să cunoască și să trăiască conform felului **în care El a trăit în relația cu Tatăl Său**. Aceasta situație este dată de învățătura conform căreia, pentru a ajunge în raiul ceresc, este suficientă iertarea păcatelor. Astfel, renunțarea la sine, smerenia, evlavia și alte trăsături de caracter ale Domnului sunt astăzi ignorate și disprețuite de majoritatea oamenilor.

Cu toate acestea, Scriptura ne îndeamnă clar să urmăm modelul de viață al Domnului Isus. Așa cum spune 1 Ioan 2:6, “Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el, cum a trăit Isus.” Aceasta este o chemare la acțiune, subliniind că, deși nu putem realiza minunile fizice ale lui Hristos, putem aspira să trăim asemenea Lui.

*Scriptura ne îndeamnă
să trăim cum a trăit
Domnul Isus!*

Domnul Isus nu ne cheamă să facem minuni ci ne cheamă să urmăm calea renunțării la sinele nostru și a smereniei, trăind astfel cum a trăit El în relația cu Tatăl Său - o abordare simplă și obligatorie pentru orice persoană. Acesta este un apel la un mod de viață pe care îl poate adopta oricine, indiferent de condițiile sau contextul personal.

În demersul nostru de a ne alinia după modelul lui Hristos, asemănător începerii școlii primare, pășim cu cunoștințe inițiale zero într-o “fabrică” spirituală unde standardul este perfecțiunea divină. În acest loc, toate piesele, începând cu El ca **Model**, apoi uneltele utilizate în “procesul tehnologic” și până la Cel ce dirijează întregul proces de fabricație - se află într-o stare de desăvârșire.

În acest cadru spiritual profund, Hristos se află în centrul procesului nostru de transformare, El fiind **Modelul perfect** după care suntem modelați. Noi, în calitate de nou născuți spiritual suntem continuu prelucrați și formați pentru a atinge standardul de perfecțiune al prototipului, stabilit de Dumnezeu.

Acest proces este de origine divină, unde fiecare componentă și etapă sunt meticolos aliniate cu idealul absolut de perfecțiune. Pentru a înțelege mai bine pașii pe care trebuie să-i urmăm, vom lua un exemplu practic din viața de zi cu zi.

Pentru a atinge performanța într-un domeniu specific, cum ar fi chirurgia cardiacă computerizată, trebuie să începem cu renunțarea la propriile păreri despre cum s-ar putea efectua o intervenție pe inimă și să acceptăm cunoștințele unui specialist în domeniu.

Relația dintre noi și chirurgul specialist ar trebui să fie așezată pe respect și încredere reciprocă, similară cu legătura dintre un ucenic și învățătorul său, unde **ucenicul se dedică în totalitate învățăturilor mentorului său.**

Această relație trebuie să fie asemănătoare cu situația în care cineva este complet devotat și supus orientărilor unei autorități superioare, renunțând la propria voință și libertate de decizie. Prin urmare, implică o aderență strictă la îndrumările mentorului, chiar și atunci când nu le putem aprecia în întregime sau înțelege în profunzimea lor completă.

Pe măsură ce progresăm și devenim tot mai asemănători cu cel ce ne învață, când suntem invitați să participăm la o operație alături de chirurg, este imperios necesar **să urmăm cu strictețe toate instrucțiunile.** Orice abatere, chiar și minoră, poate avea consecințe grave, punând în pericol viața pacientului. Prin urmare, acuratețea și atenția la detalii sunt de o importanță vitală în finalul acestui proces.

Tot așa în procesul nostru de transformare, Domnul Isus poate fi considerat ca un ghid perfect care cunoaște detaliat fiecare etapă a acestui proces. Ca întâi mergător, și exemplu suprem, în relația Sa profundă cu Tatăl ceresc, El a parcurs personal aceste etape și ne-a lăsat **un exemplu** de urmat. Adevărata transformare a caracterului nostru poate avea loc doar urmând acest comportament al Lui.

Precum în domeniul complex al chirurgiei cardiace asistate de computer, unde este nevoie de abandonarea cunoștințelor vechi pentru a îmbrățișa noua tehnologie, în procesul divin de transformare spirituală, **un nou început cere renunțarea la părerile personale.** Un alt pas pe care trebuie să-l facem în acest "atelier" divin, este să manifestăm o smerenie profundă față de Dumnezeu. Aceasta înseamnă supunere și o ascultare sinceră față de instrucțiunile care sunt vitale pentru transformarea caracterului nostru.

Apoi suntem chemați **să ne supunem voința,** urmând modelul lui Isus Hristos, care a arătat prin viața Sa această supunere totală. În subordonarea Sa față de Tatăl, Domnul Isus a fost exemplul perfect al renunțării la Sine, smereniei și devotamentului, asemănându-se cu un rob ascultător în toate lucrurile.

Comportamentul lui Hristos, precum renunțarea la sine, smerenia și ascultarea strictă, pot părea în contradicție cu valorile promovate de societatea modernă, care adesea glorifică păstrarea părerilor personale și mândria.

Aceste calități sunt vizibile la o examinare atentă a vieții Sale, reflectând cum trăirea în aceste virtuți poate conduce la o stare profundă de liniște și armonie interioară. Prin adoptarea acestor atitudini, Domnul Isus a arătat că este posibil să trăiești în odihnă și pace interioară, chiar și în fața celor mai mari provocări și suferințe.

Este vital să înțelegem că doar prin adoptarea acestor trăsături, vom progresa în creșterea noastră spirituală până la atingerea staturii lui Hristos. Această chemare este consolidată de promisiunea că supunerea ne va ghida spre asemănarea cu Hristos, după cum spune Psalmul 25:9: “El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa.”

Pentru a înțelege drumul nostru spiritual, vom analiza cu atenție acest comportament care, deși neînțeles de cei mai mulți, a caracterizat viața **Modelului** nostru. În acest proces de transformare spirituală, primul pas este renunțarea la ideile proprii. Această etapă constituie punctul de început fundamental, marcând o despărțire de trecutul întunecat, pentru a urma o cale ghidată de Domnul Isus.

Renunțarea la sinele nostru

Renunțarea la sinele nostru este un concept spiritual profund, definit de dicționar ca “renunțarea la părerile și ideile personale.”

Acest proces de renunțare la propriile cunoștințe este similar cu parcursul dezvoltării de la nivelul inițial, într-un domeniu necunoscut nouă și fără cunoștințe specifice, până la atingerea statutului de expert. Pentru a învăța și a deveni asemenea expertului, este de bază să lăsăm deoparte părerile proprii și să acceptăm metodele și învățăturile acestuia.

Un exemplu concret a fost menționat anterior în contextul chirurgiei cardiace asistată de computer, un domeniu despre care mulți dintre noi nu avem cunoștințe prealabile. În această situație, este esențial să ne bazăm pe îndrumările și expertiza unui profesionist care înțelege în profunzime acest proces chirurgical. Este important să recunoaștem limitele cunoștințelor noastre în fața unor asemenea lucruri avansate, care ne sunt strict necesare în practicarea chirurgiei cardiace.

În contextul nostru spiritual, suntem chemați să renunțăm la propriile noastre păreri și idei pentru a ne însuși îndrumările Celui care ne ghidează și modelează parcursul spiritual, recunoscând că El are planul perfect pentru modelarea noastră.

Pentru a ne învăța să renunțăm la ideile și părerile noastre, Fiul lui Dumnezeu ne servește drept exemplul perfect. El a renunțat la sinele Său în mod remarcabil în relația Sa cu Tatăl ceresc, recunoscând astfel perfecțiunea lui Dumnezeu.

El ne-a arătat că nu a făcut nimic de la Sine și că toate acțiunile Sale au fost în conformitate cu voia Tatălui care acționează desăvârșit în tot ce face. Aceasta este clar exprimată în Ioan 5:19, unde Domnul Isus spune: “Adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine. El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând, și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.”

Această renunțare la propriile idei este exemplificată în mod profund în Filipeni 2:6-8, “El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob.”

Această atitudine, care arată natura Sa, radiază o lumină de o frumusețe desăvârșită. Ea stă ca un far luminos, inspirând pe oricine o observă și ne oferă un model ideal de urmat în propria noastră călătorie spirituală. Domnul Isus, deși era Fiul lui Dumnezeu, nu a trăit după ideile proprii, ci Și-a aliniat în totalitate voința cu cea a lui Dumnezeu.

Pentru că **“Modelul”** după care trebuie să ne transformăm este perfect și depășește înțelegerea umană, devine obligatoriu să adoptăm această atitudine de renunțare la sinele nostru. Acest lucru înseamnă să ne abandonăm părerile și ideile personale, urmând cu devotament și loialitate îndrumările Celui care este perfect. Prin aceasta, recunoaștem că înțelepciunea Sa este desăvârșită și planul Lui este superior oricărui raționament uman.

Suntem chemați să trăim așa cum a trăit El, renunțând la noi înșine, așa cum a renunțat El. Lepădarea de sine este punctul de plecare al vieții noi la care am fost chemați, fiind prima condiție pe care Domnul Isus o cere celor care doresc să înceapă această viață nouă.

Domnul Isus ne-a oferit o imagine perfectă a **“lepădării de sine”** față de voia Tatălui, un principiu de bază în **“uzina”** lui Dumnezeu, cerându-ne să urmăm același drum în procesul de desăvârșire.

*Domnul Isus ne-a oferit o
imagine perfectă a
renunțării la Sine
față de voia Tatălui!*

Domnul Isus, Modelul nostru, ne-a demonstrat prin exemplul Său personal că un nou început nu este posibil fără lepădarea de sine. Acest principiu fundamental îl regăsim în Luca 9:23: “Dacă cineva vrea să vină după Mine, să se **lepede de sine**, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze.” Acest verset ne îndrumă explicit spre calea pe care trebuie să o adoptăm.

Lepădarea de sine este esențială și funcționează ca o cheie care ne deschide calea către o transformare completă în Hristos, permițându-ne să adoptăm toate valorile și principiile Sale care sunt perfecte.

Dacă Îl admirăm profund pe Domnul Isus pentru modul în care a trăit, ne vom însuși și noi lepădarea de sine și ne vom dori să o practicăm exact așa cum a făcut-o El. Această admirație și dorință de a urma exemplul Său ne va ghida în

adoptarea acestei trăsături esențiale în acest proces.

Observăm că, în lumea de azi, renunțarea la propriile opinii și la ceea ce am învățat anterior este adesea privită cu dispreț sau este ignorată. Acest fapt ne aduce în fața unei întrebări esențiale: Suntem cu adevărat conștienți de importanța lepădării de sine în acest proces de transformare după chipul lui Hristos?

Dorim cu adevărat să trăim în aceeași lepădare de sine pe care El a exemplificat-o? Este important să ne evaluăm pe noi înșine: În relația noastră cu Dumnezeu, avem cu adevărat dorința de a ne lepăda de noi înșine și de a renunța la valorile noastre umane limitate?

Suntem cu adevărat pregătiți să ne dedicăm complet învățăturilor lui Hristos? Suntem deschiși să ne lăsăm transformați integral în ființe noi? Această transformare radicală este descrisă în 2 Corinteni 5:17, care afirmă: “Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi.”

“**Lepădarea de sine**” reprezintă un pilon central în planul divin de mântuire și este esențială pentru transformarea noastră în conformitate cu chipul lui Hristos. A urma exemplul de “lepădare de sine” al Domnului Isus este o provocare, dar și un pas vital în creșterea noastră spirituală și în conformarea cu caracterul lui Hristos.

Fără să trăim cu lepădare de sine față de instrucțiunile lui Dumnezeu care sunt perfecte, fără să renunțăm la părerile proprii, procesul de transformare nu începe.

Smerenia

Smerenia, definită de dicționar ca o atitudine de umilință, **supunere** și respect, este o altă trăsătură centrală în caracterul Domnului Isus, strălucind cu o frumusețe aparte, așa cum găsim scris în Matei 11:29, “Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” Aceasta nu este doar o calitate admirabilă, ci și un model obligatoriu de preluat pentru procesul nostru de transformare spirituală.

Atunci când ne confruntăm cu sarcina dificilă de a asambla un echipament complex, cum ar fi un robot industrial, fără a avea cunoștințe prealabile, suntem nevoiți **să renunțăm la părerile proprii** și să urmăm **cu supunere** instrucțiunile unui expert în domeniu. Acesta ne ghidează pas cu pas prin întregul proces de asamblare, oferindu-ne toate informațiile necesare. Cu toții înțelegem că este esențial să respectăm cu exactitate aceste instrucțiuni pentru o asamblare corectă.

Urmarea **în supunere** a pașilor specificați de expert asigură că fiecare componentă este montată corect și în ordinea stabilită. Orice abatere de la aceste instrucțiuni poate duce la erori în asamblare, care pot fi dificil de detectat și de corectat ulterior. Acest lucru poate compromite nu doar finalizarea cu succes a

asamblării, dar și funcționarea corectă și în siguranță a robotului.

Această analogie cu asamblarea unui echipament complex ne ajută să înțelegem procesul de creștere și transformare spirituală. În context spiritual, Fiul lui Dumnezeu este perceput ca fiind cel mai complex “echipament,” în sensul că reprezintă modelul suprem și complexitatea desăvârșită a divinului, pe care suntem chemați să-l cunoaștem pentru a ne transforma după El în toate aspectele.

Versetul din Coloseni 2:3 vorbește despre profunzimea tainei lui Dumnezeu, reprezentată prin Hristos, în care “sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei.” Această idee accentuează că întreaga înțelepciune și cunoaștere spirituală se găsesc în Hristos, și prin urmare, o cunoaștere profundă a Lui este esențială pentru creșterea spirituală.

Așa cum un robot industrial pentru a fi asamblat corect necesită instrucțiuni detaliate și o supunere față de instrucțiunile expertului, la fel și însușirea trăsăturilor lui Hristos necesită o supunere profundă și o urmare a îndrumărilor Sale pentru a înțelege pe deplin taina și înțelepciunea ascunsă în învățăturile Lui.

Aceasta nu este doar o supunere oarbă, ci o recunoaștere conștientă și deliberată a autorității și înțelepciunii lui Hristos, care ghidează și modelează parcursul nostru spiritual.

Procesul de creștere și transformare în Hristos presupune o călătorie continuă de aprofundare a cunoașterii și înțelepciunii divine, în care **renunțarea la sinele nostru și supunerea** joacă un rol central. Aceasta este o chemare dificilă, care cere o recunoaștere sinceră a limitărilor noastre.

Pentru a ne învăța supunerea autentică, Domnul Isus ne servește drept exemplul desăvârșit. El a manifestat o renunțare la Sinele Său și o supunere absolută în relația Sa cu Tatăl, lucru ilustrat în Faptele Apostolilor 8:33: “În smerenia Lui, judecata I-a fost luată.” Acest lucru evidențiază faptul că toate acțiunile și judecățile Domnului Isus nu au fost motivate de ideile Sale personale, ci de o ascultare completă și o aliniere neclintită la voia lui Dumnezeu care este perfectă.

Aceasta subliniază un adevăr profund: transformarea reală și autentică este posibilă doar atunci când **renunțăm la voința proprie** pentru a urma cu **devotament și supunere** planul divin.

*Transformarea reală este posibilă
când urmăm în supunere
instrucțiunile Sale!*

Prin exemplul Său de supunere totală, Domnul Isus a evidențiat astfel perfecțiunea lui Dumnezeu, cerându-ne să urmăm același drum în procesul nostru de desăvârșire spirituală.

În Grădina Ghetsimani, înainte de a fi prins pentru a fi condamnat la moarte, Domnul Isus S-a rugat: “Tată dacă este posibil, să treacă de la Mine paharul acesta; totuși nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu” (Matei 26:39). Acest moment evidențiază profund supunerea Sa față de voia Tatălui, chiar în fața suferinței și morții.

Această atitudine nu doar că demonstrează smerenia profundă a Domnului Isus, dar și reflectă o încredere neclintită în dreptatea și suveranitatea lui Dumnezeu. În fața provocărilor, El a ales să rămână neclintit în supunere, oferindu-ne astfel un exemplu de fermitate și demnitate spirituală, chiar și în cele mai dificile circumstanțe.

Prin adoptarea acestei atitudini, Domnul Isus a arătat că este posibil să trăiești în odihnă și pace interioară, chiar și în fața celor mai mari provocări și suferințe.

În această atitudine față de Tatăl ceresc, găsim cel mai înalt exemplu de supunere, chemându-ne să urmăm același drum al supunerii și încrederii totale în voia și planul divin pentru a ajunge la statura modelului nostru.

Evaluându-ne sincer, ne putem întreba dacă Îl apreciem pe acest Isus, care a renunțat la Sine în relația cu Tatăl Său? Îl admirăm pe acest Isus, care s-a supus în totalitate voinței Tatălui în toate aspectele vieții Sale?

Ar trebui să ne întrebăm dacă apreciem această trăsătură de caracter a Domnului Isus și dacă dorim sincer să trăim cum a trăit El; dacă dorim să trăim în smerenie și umilință.

Ne atrage supunerea, atât de mult încât să ne dorim să fim smeriți ca El, să trăim după modelul Său? Să reținem că doar celor smeriți Dumnezeu le arată calea pe care trebuie s-o urmeze, așa cum spune în Psalmul 25:9, "El face pe cei smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa."

Este important să ne autoevaluăm: Trăim noi în smerenie în relația noastră cu Dumnezeu? Manifestăm o supunere completă față de Dumnezeu în toate aspectele vieții noastre, așa cum a făcut Domnul Isus? A urma exemplul de smerenie al Domnului Isus este o provocare, dar și un pas esențial în creșterea noastră spirituală și în conformarea cu caracterul lui Hristos. Fără să lucrăm în supunere, față de instrucțiunile desăvârșite ale lui Dumnezeu nu putem atinge statura spirituală a exemplului nostru suprem, Domnul Isus.

S-a oferit ca rob

A te oferi ca "rob" cuiva este definit în dicționar ca fiind actul de a-ți supune complet și servil voința proprie la voința altuia.

Fiul lui Dumnezeu este prototipul după care trebuie să fim modelați. El a ales să trăiască pe pământ în umilința totală a unui rob, dedicându-se complet voinței Tatălui ceresc, așa cum ne înțeapnă Filipeni 2:5,7: "Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus. Măcar că avea chipul lui Dumnezeu, nu s-a făcut deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob."

Când contemplăm viața Lui ca pe cea a unui rob sau sclav, observăm că El a trăit într-o ascultare voită, totală față de voința Tatălui care este desăvârșită.

Este impresionant să reflectăm la faptul că Cineva atât de mare, a ales voluntar să-și supună voința Tatălui Său.

În toate acțiunile Sale, Fiul lui Dumnezeu nu a urmat niciodată propria inițiativă, ci a fost mereu ghidat de poruncile perfecte ale Tatălui, într-o ascultare completă. Această atitudine de supunere totală, specifică unui rob, a fost principiul care L-a călăuzit și ne cere să-l adoptăm și noi.

Cu toate că avea natură divină, nu a considerat egalitatea cu Dumnezeu ca un lucru potrivit, ci S-a smerit, alegând să trăiască ca un rob, supunându-se Tatălui ceresc până la moartea pe cruce. Aceasta reprezintă esența supremă a umilinței și supunerii, fiind un model pe care suntem chemați să-l urmăm în călătoria noastră spirituală. Prin adoptarea acestei atitudini, Fiul a arătat că doar așa este posibil să trăiești în odihnă și pace interioară.

Procesul nostru de transformare spirituală, care constă în a fi modelați după Hristos, începe cu decizia noastră de a renunța la părerile proprii și de a ne lăsa modelați. Aceasta conduce implicit la supunerea voluntară a voinței și acceptarea statutului de rob față de Dumnezeu. Împlinirea poruncilor având acest statut este vitală pentru transformarea caracterului după al lui Hristos.

El ne cheamă să urmăm exemplul Lui, să ne supunem voința în ascultare, așa cum El Însuși a făcut-o. Doar dacă ne asumăm rolul de robi devotați în relația cu Dumnezeu, vom evolua treptat spre perfecționarea caracterului nostru, inspirându-ne din exemplul Domnului Isus.

Acest model de relație servitor-stăpân este vital în procesul de transformare. Procesul de modelare după Hristos este atât de perfect, încât este esențial să ne dedicăm complet, pentru a atinge statura Sa spirituală.

*Acest model de relație
servitor-stăpân este vital pentru
acest proces!*

Acesta este singurul drum, singura cale care ne conduce spre asemănarea cu Hristos în toate aspectele vieții noastre. Un nou început autentic pentru a fi ca Hristos nu poate fi atins decât prin supunerea voinței, așa cum este scris în Romani 6:22: "Odată ce ați fost izbăviți de păcat și **v-ați făcut (oferit) robi** ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața veșnică."

Când ne supunem voluntar voința lui Dumnezeu, intrăm într-o relație de profundă supunere și dedicare. Nu ne vedem ca parteneri sau colaboratori, ci ca ființe care admiră și apreciază atât de mult pe Cel ce îi îndrumă încât se predau complet voinței divine. Acest gest de a te dedica ca rob lui Hristos reflectă o dragoste și o dedicare absolută față de Dumnezeu, marcând începutul unei călătorii spirituale profunde către transformare și sfințire.

Aceasta funcționează ca o cheie care ne deschide calea către o transformare minunată și completă în Hristos, permițându-ne să adoptăm toate valorile și principiile Sale perfecte până în cele mai mici amănunte.

Cel ce descoperă în Domnul Isus întruparea perfecțiunii și a frumuseții desăvârșite, asemenea unui mărgăritar de mare preț, va avea o admirație profundă

pentru El. Această admirație profundă ne va motiva să aspirăm să fim asemenea Lui, să renunțăm la sinele nostru, să ne supunem și să ne oferim ca robi.

Iubirea totală și necondiționată este singura care ne determină să ne oferim ca robi de bunăvoie, fără constrângere. Această supunere a voinței împreună cu celelalte trei trăsături esențiale (lepădarea de sine, smerenia, evlavia) este singura variantă care ne va ajuta să ne ajustăm trăsăturile, construind chipul Domnului în noi, în toate amănuntele.

Numai cei care sunt captivați de trăsăturile de caracter ale Domnului Isus și își supun voința de bunăvoie, vor ajunge să cunoască pacea și sfințenia și, în cele din urmă, viața veșnică.

Este vital să înțelegem că toate poruncile Domnului sunt o oglindire fidelă a caracterului Său, care ne arată modul în care a trăit El și căile Sale. Fiecare învățătură a Lui ascunde o trăsătură a Domnului, asemenea modului în care trăsăturile fizice ale unui om sunt ascunse în embrionul său (Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu. Luca 8:11).

Dacă ne dorim cu adevărat să avem trăsăturile de caracter ale Domnului Isus, atunci poruncile Lui trebuie să fie o desfătare pentru noi. Vom iubi aceste porunci și le vom împlini cu bucurie, ca un rob ascultător, și astfel vom ajunge să fim asemenea Lui (Eu iubesc poruncile Tale, mai mult decât aurul curat. Psalmi 119:127).

Astfel, este important să ne autoevaluăm: Considerăm învățăturile Lui ca fiind esențiale în procesul de transformare? Ne dorim să păzim poruncile Lui ca un rob, și să avem o relație de ascultare față de El, așa cum a avut-o El față de Tatăl Său?

Evlavia

Evlavia, definită în dicționar ca o **atitudine de admirație, respect profund și ascultare strictă**, este o trăsătură remarcabilă și deosebit de frumoasă în caracterul Domnului Isus. El a reprezentat cel mai înalt exemplu de evlavie autentică, manifestată prin ascultarea completă față de Tatăl Ceresc, așa cum este evidențiat în Ioan 5:19, unde se afirmă: “Fiul nu poate face nimic de la Sine; **El nu face decât ceea ce vede pe Tatăl făcând**, și tot ceea ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.”

Prin venirea Sa pe pământ, Domnul Isus ne-a lăsat învățături esențiale menite să ne ghideze către această etapă în care să avem o evlavie profundă față de Dumnezeu. Această evlavie nu implică doar o adâncă admirație, ci și o păzire strictă a învățăturilor Sale, fiind o etapă necesară în procesul nostru de transformare care aduce pace și odihnă sufletului.

Trebuie să vină un timp în viața noastră când ucenicul desăvârșit este ca Învățătorul lui, așa cum spune Luca 6:40, “Ucenicul nu este mai presus de învățătorul lui; dar orice ucenic desăvârșit va fi ca învățătorul lui.” Este o etapă când noi, am ajuns la statura de a nu mai face nimic de la noi înșine ci doar ce vedem pe Domnul Isus că a făcut, așa cum spune 2 Corinteni 10:5, “Orice gând îl facem rob

ascultării de Hristos.”

La fel cum un medic rezident în chirurgia cardiacă asistată de computer începe cariera efectuând proceduri de bază, punând accent inițial mai puțin pe precizie extremă, în procesul nostru spiritual de a ne conforma chipului lui Hristos, noi de asemenea începem ca un copilăș cu acțiuni mai generale și mai puțin riguroase. Pe măsură ce ne apropiem de statura de om mare, importanța unei ascultări complete, conform Scripturilor - prin care orice gând îl facem rob ascultării de Hristos - devine tot mai imperativă.

Pe parcursul dezvoltării noastre spirituale, asemenea creșterii în complexitate și precizie a unui rezident, necesitatea de a fi mai preciși în urmarea exemplului lui Hristos crește. În fazele timpurii, similare cu pruncia sau copilăria spirituală, conformarea noastră la chipul Domnului nu poate fi detaliată sau exactă, așa cum spune 1 Corinteni 13:11 - “Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc.”

Însă, pe măsură ce progresăm și ne maturizăm în credință și înțelegere, devine esențial să ne îmbunătățim precizia în urmarea învățăturilor și exemplului lui Hristos. Obiectivul final este să ne dezvoltăm până la punctul unde oglindim cât mai fidel caracterul și acțiunile Lui, semănând cu El nu doar în acțiunile mari, ci și în cele mai mici detalii ale vieții noastre.

*Obiectivul final este
să oglindim cât mai fidel
caracterul Său!*

Pentru a ajunge la înălțimea staturii lui Hristos, este vital să ajungem la această etapă în care să împlinim cu strictețe învățăturile Domnului nostru. Prin păzire riguroasă, ne pregătim pentru finalizarea călătoriei noastre spirituale, unde nu este permisă nicio abatere. Pe parcursul acestui drum, este obligatoriu să învățăm păzirea strictă, care devine esențială în faza finală, pentru că suntem tot mai aproape de a atinge statura lui Hristos.

Conform Scripturii, este o cale care ne conduce la evlavie, de aceea este obligatoriu să urmăm acest drum. Pasajul din 1 Timotei 6:3-4 subliniază importanța evlaviei sau a ascultării stricte. Textul spune: “Dacă învață cineva... nu se ține de cuvintele sănătoase ale Domnului nostru Isus Hristos și de **învățătura care duce la evlavie**, este plin de mândrie, și nu știe nimic.”

Scopul nostru trebuie să fie alinierea la modelul de evlavie al Fiului lui Dumnezeu, care implică o ascultare totală și sinceră față de poruncile și învățăturile divine. Doar un astfel de angajament față de planul lui Dumnezeu ne va aduce tot mai aproape de caracterul și exemplul Domnului.

Trebuie să conștientizăm că printr-o singură neascultare, Adam a experimentat moartea spirituală și a fost exilat din Grădina Edenului. Astfel,

depășirea staturii primului Adam, care nu s-a distins printr-o ascultare strictă, este fundamentală pentru propria noastră transformare spirituală.

Conform cu ceea ce scrie în 1 Timotei 4:8, “Deprinderea trupească este de puțin folos, pe când evlavia este folositoare în orice privință, având făgăduința vieții de acum și a celei viitoare,” se subliniază că păzirea strictă este benefică nu numai în viața prezentă, ci și în cea viitoare.

Nu este suficient să ne mulțumim cu o evlavie superficială, crezând că simpla admirație sau recunoaștere a lui Dumnezeu ne va asigura un loc în Împărăția Sa. Textul din 2 Timotei 3:2-5, ne avertizează cu privire la pericolul de a avea doar o formă exterioară de evlavie, fără puterea ei autentică. Aceasta ne reamintește că evlavia adevărată implică mult mai mult decât admirația sau ritualurile religioase.

Prin urmare, este esențial să ne evaluăm noi înșine cu sinceritate profundă. Să ne întrebăm: Admirăm și ne inspirăm din ascultarea și respectarea strictă a poruncilor de către Fiul Său la un nivel atât de profund încât să ne dorim aceeași măsură de păzire autentică? O asemenea abordare nu se rezumă doar la cuvinte și ritualuri, ci presupune o schimbare interioară profundă și o devotare totală.

Concluzie:

Pentru a ajunge să înțelegem pacea și odihna sufletească ce caracterizează existența în această împărăție, similară cu cea pe care a experimentat-o Domnul Isus, este esențial să luăm în considerare una dintre calitățile definitorii ale Sale: **“îndelunga răbdare.”** Această trăsătură fundamentală trebuie să ne-o însușim pentru a trăi autentic pacea și odihna interioară, în care a trăit și Domnul Isus.

În Împărăția lui Dumnezeu, ideea de conflict, fie el intern sau extern, nu există. Aceasta indică o stare de pace și odihnă absolută pentru toți locuitorii împărăției, indiferent de statutul lor, eliminând orice formă de împotrivire, dezacorduri, confruntări pentru putere și acte de violență. Îndelunga răbdare este caracteristica distinctivă a tuturor locuitorilor Împărăției.

Îndelunga răbdare este regula care se manifestă în relațiile dintre locuitorii Ei, unde fiecare păstrează starea de odihnă sufletească, care nu permite pierderea răbdării care ar aduce tulburare. Astfel, îndelunga răbdare nu doar că facilitează armonia și pacea interioară, ci este și piatra de temelie a conviețuirii pașnice în Împărăția lui Dumnezeu.

Această trăsătură își are rădăcinile în învățăturile lui Hristos și este strâns legată de practica lepădării de sine, smereniei, a ascultării stricte ca rob și a evlaviei. Îndelunga răbdare nu se rezumă la o simplă toleranță pasivă; este mai degrabă o calitate activă, care se manifestă prin abilitatea de a răspunde la provocări și dificultăți păstrând pacea și odihna sufletească.

Aceasta are la bază o înțelegere profundă și o acceptare a voinței lui Dumnezeu, reflectând astfel un angajament ferm față de principiile lui Hristos și o încredere neclintită în planul divin.

Putem observa ușor că adesea, de la o vârstă fragedă, suntem îndemnați să ne apărăm și să ne cerem drepturile în fața opresiunii sau nedreptății. Această mentalitate este reflectată în crearea instituțiilor guvernamentale care protejează drepturile individuale, precum și în existența serviciilor de urgență și a organelor de ordine, la care putem apela pentru a ne apăra și a ne împotrivi celor care ne fac rău.

În contrast cu aceste învățături seculare, Hristos ne dă învățături total opuse și ne îndrumă spre o cale complet diferită. Pentru a ajunge la statura Lui și pentru a dobândi îndelunga Sa răbdare și bunătatea Sa, este vital să ne supunem învățăturilor Sale și să adoptăm atitudinea pe care El a avut-o față de opresorii Săi.

Primul pas în acest proces de trecere de la nerăbdare, mânie, tulburare, la îndelungă răbdare este renunțarea la propriile idei și păreri omenești despre cum se poate atinge răbdarea.

Următorul pas este acceptarea cu bucurie a cuvintelor Scripturii legate de această virtute. O învățătură esențială a Domnului Isus, care aduce răbdarea în inimile noastre, este principiul neîmpotrivirii, cum este exprimat în Matei 5:40-41: "Dacă cineva vrea să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa; și dacă cineva te silește să mergi o milă, mergi cu el două."

Deși adesea interpretată greșit și considerată un semn de slăbiciune sau o lipsă de fermitate, neîmpotrivirea reprezintă, de fapt, o putere remarcabilă și o metodă profundă de a cultiva răbdarea, pacea și înțelepciunea interioară. Pentru a o implementa eficient, este esențial să ne supunem și să urmăm învățăturile Mentorului nostru. Observăm astăzi că sunt relativ puțini cei care aleg să accepte să practice această învățătură promovată de Domnul Isus.

În fața situațiilor care ne testează angajamentul față de principiul neîmpotrivirii, fie că ne confruntăm cu nedreptăți la locul de muncă, precum solicitarea de a efectua ore suplimentare fără acordul nostru, fie că este vorba de tensiuni în sfera familială, cum ar fi neînțelegeri cu partenerul de viață, sau alte situații similare, este vital să ne manifestăm dedicarea în modul în care un servitor loial își îndeplinește îndatoririle față de stăpânul său.

Această strategie presupune o aplicare intenționată și conștientă a neîmpotrivirii, nu ca o obligație, ci pornind de la o apreciere profundă a importanței și eficienței ei în transformarea personală și atingerea păcii interioare.

Școala răbdării este un proces transformativ esențial pentru fiecare dintre noi, deoarece răbdarea este vitală în perfecționarea caracterului nostru, așa cum subliniază Iacov 1:2-4, "Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, ca să fiți desăvârșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic."

Pe măsură ce creștem spiritual, Dumnezeu ne testează cu provocări tot mai mari, ajutându-ne să devenim tot mai asemănători cu Hristos. **Prin aplicarea**

evlaviei, adică împlinirii stricte și devotate, vom perfecționa îndelunga răbdare până în cele mai mici detalii.

Așa cum am ilustrat această trăsătură esențială, va trebui să ne însușim fiecare trăsătură a Domnului Isus, cum ar fi credincioșia, blândețea, pacea inimii, bunătatea, dragostea... trăind cu lepădare de sine, smerenie și evlavie față de toate învățăturile Lui. Fiecare învățătură a Fiului Său ne deschide o perspectivă asupra naturii Sale, oglindind perfecțiunea Sa divină.

Școala Lui Hristos

Pentru a ne oferi posibilitatea de a învăța să trăim așa cum a trăit Fiul Său și de a crește până la înălțimea staturii plinătății Lui, Dumnezeu a instituit Biserica, care este numită și Trupul lui Hristos.

Scriptura descrie Biserica lui Hristos ca o familie spirituală formată din prunci, copii și părinți spirituali, care conviețuiesc în comuniune și cresc împreună pentru a deveni asemenea Domnului. Acest lucru este subliniat în Efeseni 4:11, unde se afirmă că El a pus în Biserică apostoli, proroci, păstori și învățători, pentru a contribui la desăvârșirea sfinților, astfel încât toți să ajungă la maturitatea spirituală, la statura lui Hristos.

În cadrul Bisericii, învățăm lepădarea de sine, smerenia, evlavie, să ne oferim ca robi lui Hristos și să trăim în neprihănire, așa cum a trăit El. Lepădarea de sine, smerenia, evlavie (ascultarea strictă), sunt esențiale pentru ca trăsăturile Sale de caracter - îndelunga răbdare, bunătatea, blândețea, dragostea... - să se imprime în noi, iar aceasta se realizează eficient în contextul Bisericii, privită ca atelier a lui Hristos.

La o analiză mai profundă, observăm că procesul spiritual de mântuire, de la nașterea din nou până la atingerea staturii de om mare în Hristos, reflectă aspecte similare cu etapele vieții noastre pământești.

La venirea pe lume, asistăm la nașterea unui copil, un proces care are multe similarități cu nașterea din nou în Împărăția lui Dumnezeu, așa cum spune 1 Corinteni 4:15-16: "Căci chiar dacă ați avea zece mii de învățători în Hristos, totuși n-aveți mai mulți părinți; pentru că eu v-am născut în Hristos Isus, prin Evanghelie. De aceea vă rog să călcați pe urmele mele."

La fel cum un copil nu își alege familia în care se naște, la fel persoana renăscută spiritual este introdusă într-o familie spirituală - Biserica - unde primește hrană și creștere spirituală. În această nouă viață, totul începe de la zero. Asemenea unui prunc, cel renăscut învață și asimilează totul de la părinții săi spirituali, așa cum spune 1 Corinteni 3:1, "A trebuit să vă vorbesc... ca unor prunci în Hristos. V-am hrănit cu lapte, nu cu bucate tari."

În cadrul acestei familii spirituale, copilul duhovnicesc beneficiază de îndrumare, mângâiere și învățătură din partea părinților săi spirituali. Acest lucru

este reflectat în 1 Tesaloniceni 2:11, unde se spune: “Știți iarăși că am fost pentru fiecare din voi, ca un tată cu copiii lui: vă sfătuiam, vă mângâiam...”

Această paralelă între nașterea firească și cea duhovnicească ne arată modul minunat în care Dumnezeu a prevăzut ca fiecare credincios să crească și să se dezvolte într-o familie de credință, similar cu modul în care un copil crește și se dezvoltă în familia sa.

La fel cum un copil se înscrie la școală și trece prin procesul educațional, inclusiv absolvirea, pentru a ajunge să profeseze într-un domeniu, cum ar fi medicina, în lumea spirituală se întâmplă similar cu dezvoltarea copilului duhovnicesc. Nu este posibil să ajungi la statura lui Hristos fără a fi ucenic în școala Sa, așa cum este scris în Faptele Apostolilor 19:9, “Pavel a plecat de la ei, a despărțit pe ucenici de ei, și a învățat în fiecare zi pe norod în școala...”

Suntem parte a școlii Lui, unde ne aflăm alături de alți copii spirituali, unii mai mici, alții mai mari, împreună cu părinți spirituali și învățători. Această structură este menită să ne ajute să creștem conform standardelor Împărăției Sale, așa cum spune Efeseni 4:16: “Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea.”

Obiectivul principal al școlii de ucenici este ca fiecare dintre noi să devină asemenea Învățătorului și să cunoască pacea interioară și odihna sufletului. Toți trebuie să urmărim această școală, care are ca finalitate ajungerea la înălțimea staturii Învățătorului, așa cum spune Luca 6:40: “Ucenicul nu este mai presus de învățătorul lui; dar orice ucenic desăvârșit va fi ca învățătorul lui.”

*Obiectivul școlii de ucenici
este ca fiecare să devină
asemenea Învățătorului lor!*

Fiul lui Dumnezeu a fost trimis pe pământ de către Tatăl ceresc pentru a înființa Biserica, care este Trupul lui Hristos, așa cum spune Matei 16:18, ”Eu voi zidi Biserica Mea.”

El este fondatorul acestei școli de ucenici - a Bisericii, pe care o îngrijește cu dragoste, după cum se afirmă în Efeseni 5:29, “Căci nimeni nu și-a urât vreodată propriul trup, ci îl hrănește și îl îngrijește cu drag, așa cum face și Hristos cu Biserica.” Biserica este atelierul unde fiecare credincios poate crește și învăța să trăiască așa cum a trăit Fiul lui Dumnezeu, într-un proces continuu de formare spirituală și maturizare.

Un exemplu remarcabil este apostolul Pavel, care și-a dedicat întreaga viață slujirii Bisericii lui Hristos, formând ucenici pentru a-i prezenta desăvârșiți în Hristos înaintea lui Dumnezeu, după cum afirmă Coloseni 1:28,29 - “Sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos. Iată la ce lucrez eu...”

Doar în școala lui Hristos relațiile dintre ucenici pot fi ajustate corespunzător, astfel încât aceștia să poată atinge maturitatea și unitatea completă în toate aspectele. Această unitate se va reflecta și în Împărăția Sa veșnică. Acest lucru este subliniat în Ioan 17:21, unde Hristos se roagă: “Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine, ca și ei să fie una în Noi.”

Așa cum Dumnezeu a așezat mădulele în trupul uman cu funcțiile lor specifice, la fel le așază în Trupul lui Hristos.

Fiecare mădular al trupului este interdependent și nu poate crește sau supraviețui separat de restul trupului. De exemplu, rinichii își îndeplinesc funcția doar în cadrul trupului căruia îi aparțin. În mod similar, mădulele din trupul lui Hristos nu pot crește izolat; ele sunt interconectate și depind unele de altele pentru a funcționa corespunzător și a crește împreună.

Prin diverse încercări, omul este modelat pentru a-și însuși trăsăturile Domnului, pregătindu-se astfel să trăiască alături de Dumnezeu și de toți cei care au absolvit școala de ucenicie a lui Hristos, și și-au însușit trăsăturile Lui de caracter în viața lor.

Această școală este esențială pentru creșterea spirituală și maturizarea fiecărui credincios, învățându-ne să trăim în odihna lui Hristos și să devenim asemenea Lui în toate aspectele.

Chiar dacă planul lui Dumnezeu este explicit, Biserica, recunoscută ca Trupul lui Hristos, rămâne adesea un mister pentru mulți, așa cum este menționat în Efeseni 5:32, “Taina aceasta este mare; vorbesc despre Hristos și despre Biserică.” fiind percepută doar ca un loc de închinare.

Astăzi, putem observa cum Satan a reușit să distorsioneze înțelegerea rolului familiei și a Trupului lui Hristos.

Învățătura falsă că “mântuirea se rezumă doar la iertarea păcatelor” a condus la ideea greșită că nu este necesară ucenicia respectiv școala de ucenicie. În multe organizații religioase de azi, conceptul de ucenicie față de Hristos este inexistent, și puțini cred în necesitatea de a trăi ca ucenici pentru a atinge statura plină a Lui.

*În organizațiile religioase de
astăzi, conceptul de ucenicie
este inexistent!*

Această învățătură eronată a condus la o percepție că “Biserica lui Hristos” se reduce la simple clădiri pentru închinare și educație religioasă, pierzându-se astfel esența adevăratei ucenicii și creșterii spirituale în Trupul lui Hristos.

Satan a reușit mai peste tot să înlocuiască rolul părinților și păstorilor duhovnicești, care sunt responsabili cu creșterea spirituală a copiilor în credință, cu preoți, pastori și lideri concentrați mai mult pe organizarea și desfășurarea slujbelor religioase și pe ținerea turmei risipite.

Această situație este asemănătoare cu ceea ce este descris în Ioan 10:12, unde se spune: “Lupul le răpește și le împrăștie.” Această metaforă subliniază pericolul de a fi conduși de cei care nu se dedică cu adevărat pentru binele turmei.

Astfel, Biserica a devenit mai mult un centru pentru ținerea slujbelor religioase decât un loc de creștere și desăvârșire spirituală, pierzându-și rolul esențial, așa cum spune Efeseni 3:10-11, “Domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu...”

Această abordare falsă se regăsește în multe confesiuni, de la catolicism și ortodoxie până la luteranism și în multele mișcări neoprotestante. Aceste organizații se concentrează pe clădiri special construite pentru închinare și activități de predicare, neglijând aspectul profund al relației personale de ucenicie.

În acest context, cineva care caută o relație autentică de ucenicie, asemănătoare relației dintre un copil și un părinte, se confruntă cu lipsa părinților duhovnicești. Aceasta este o provocare semnificativă în lumea religioasă modernă, unde formalismul religios împiedică dezvoltarea unei relații autentice și profunde de ucenicie.

Este esențial să facem distincția între educația primită prin predicare și creșterea sub autoritatea unui părinte spiritual. Învățătura primită în predică poate oferi cunoștințe, dar nu și îndrumarea și formarea trăsăturilor de caracter care vin dintr-o relație părintească.

Comparând un copil orfan cu unul care are părinți, observăm că amândoi pot primi educație, dar copilul cu părinți beneficiază și de formarea caracterului, încurajarea în lucrurile bune și corectarea atunci când greșește. Un copil orfan, fără această îndrumare părintească, are dificultăți majore în a-și cunoaște și corecta greșelile.

Sfătuim pe cititor să nu-și dorească să se afle într-o biserică instituționalizată care practică doar închinarea și predicarea, să fie singuratic, asemenea unui copil orfan, și să evite astfel Trupul lui Hristos care este bine încheșat și strâns legat.

Să fugim de organizația care nu practică îngrijirea (ucenicia); care nu are părinți duhovnicești. Acolo este lucrarea lui Satan cu care a înșelat lumea religioasă, acolo nu este Trupul lui Hristos. Să căutăm să fim parte dintr-un trup unde Cuvântul lui Hristos poate fi împlinit în întregime, unde fiecare mădular contribuie la creșterea și formarea noastră spirituală, pentru a ne transforma caracterul după al lui Hristos.

Întrebări de cercetare personală

Este esențial ca fiecare dintre noi să se autoexamineze în lumina Cuvântului lui Dumnezeu, întrebându-se despre **roștul vieții** sale. Acest demers implică câteva întrebări cheie:

Poziția ta actuală: Ești sincer cu tine însuși privind situația ta spirituală actuală? Aceasta va influența veșnicia ta.

Căutarea Împărăției lui Dumnezeu: Te dedici căutării Împărăției neprihănirii, păcii și dragostei ca pe o comoară prețioasă?

Atracția față de caracterul lui Hristos: Ești atras de frumusețea trăsăturilor lui Hristos? Te străduiești conștient pentru a-ți schimba caracterul după al Său?

Legământul de ucenicie: Ai încheiat un legământ real de ucenicie și ascultare deplină față de Hristos? Consideri învățăturile Sale ca fiind esențiale în procesul de transformare? Trăiești în neprihănire (în dreptate) și urmărești să ajungi la statura lui Hristos?

Rolul tău în Trupul lui Hristos: Faci parte cu adevărat din Trupul lui Hristos, unde fiecare mădular este un ucenic real al lui Hristos? În procesul tău de dezvoltare spirituală, în cadrul "atelierului" Lui, ai un părinte spiritual care să fie dedicat creșterii tale?

Tipul de adunare: Ești implicat într-o adunare cu slujbe religioase superficiale în care omul este un simplu consumator de programe sau într-una unde creșterea spirituală și desăvârșirea sunt prioritare?

Angajamentul pentru schimbare: Dacă încă nu ai căutat activ neprihănirea (dreptatea, puritatea...), începe acum. Învăță de la Domnul Isus trăsături precum renunțarea la sinele tău, smerenia, evlavia, neprihănirea, îndelunga răbdare, blândețea și dragostea.

Este esențial să te examinezi cu seriozitate, pentru că în joc este locul unde îți vei petrece eternitatea.

Dacă te afli într-o organizație care nu promovează ucenicia autentică în Hristos, caută o adunare cu părinți spirituali dedicați creșterii spirituale și desăvârșirii membrilor săi, așa cum spune 2 Timotei 2:22, "Urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată."

Acesta este drumul spre maturizare spirituală și desăvârșire în Hristos

De același autor:

TRANSFORMAȚI DUPĂ CHIPUL LUI HRISTOS

BISERICA - TRUPUL LUI HRISTOS

HAINA DE NUNTĂ

NAȘTEREA DIN NOU

Poți comanda și le vei primi gratuit!

Poți asculta predici audio pentru trezire spirituală pe:

www.cuvantcurat.ro

Înscrie-te și participă la studiul Scripturii, pe teme:

Nașterea din nou; Frica de Domnul; Rода Duhului;
Viața nouă din Împărăție; Biserica - Trupul lui Hristos;

Această broșură se distribuie gratuit.

Dacă crezi că această broșură poate aduce o trezire și altora,
te rugăm participă și tu în lucrarea de distribuire.

Ne poți contacta la:

tel. 0744.574.711

sau prin e-mail: contact@cuvantcurat.ro

De ce analiză mai atentă observăm că aproape nimeni nu se oprește să se întrebe care este adevăratul rost al acestei vieți limitate. De ce îmbătrănim? De ce ne îmbolnăvim și murim? Care este originea morții și cine a stabilit aceste reguli ale vieții?

Multe întrebări se învârt în jurul sensului existenței noastre. Ce rost are să ne naștem, să trăim 70-80 de ani, doar pentru ca totul să se termine la moartea? Care este scopul acestei scurte vieți trăite pe pământ? Suntem doar consumatori ai timpului? Ce sens are să ne bucurăm de viață, dacă, în cele din urmă, vom muri și vom fi uitați?

A fost acesta scopul lui Dumnezeu când a creat omul, să trăiască doar pentru a muri și a fi uitat? Ce se întâmplă cu sufletul omului după moarte? Întrunscem un pic câte o idee frumoasă de existență, o încredințăm spre altcine? Dacă există viața veșnică, de ce trebuie să experimentăm moartea pentru a ajunge la acea nouă viață? A crezut Dumnezeu acest lucru fără sens?

ISBN 978-615-82447-8